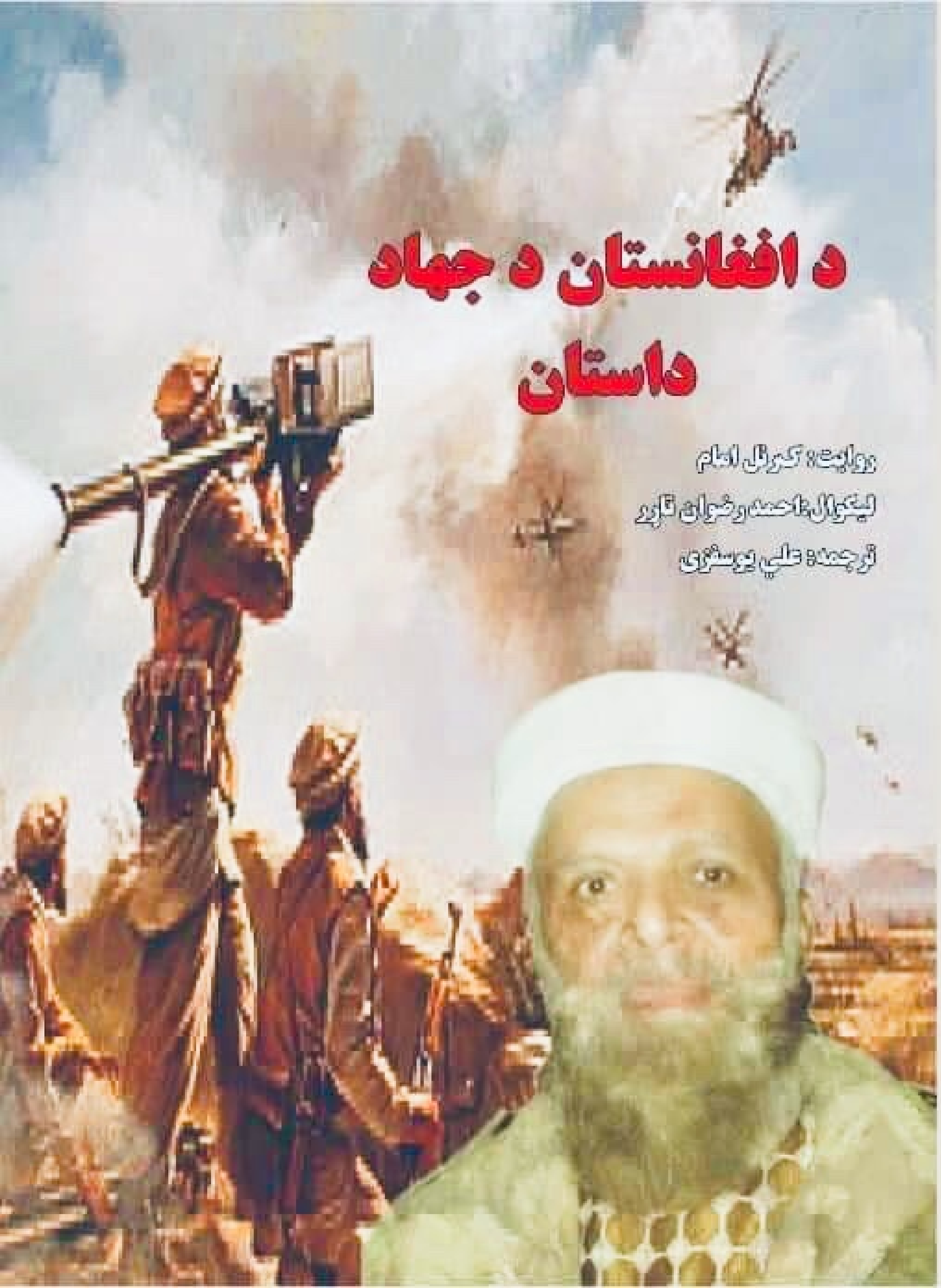

د افغانستان د جهاد داستان

روایت : کرنل امام

لیکوال :احمد رضوان تارړ

ترجمه: علي یوسفزی

د افغانستان د جهاد داستان

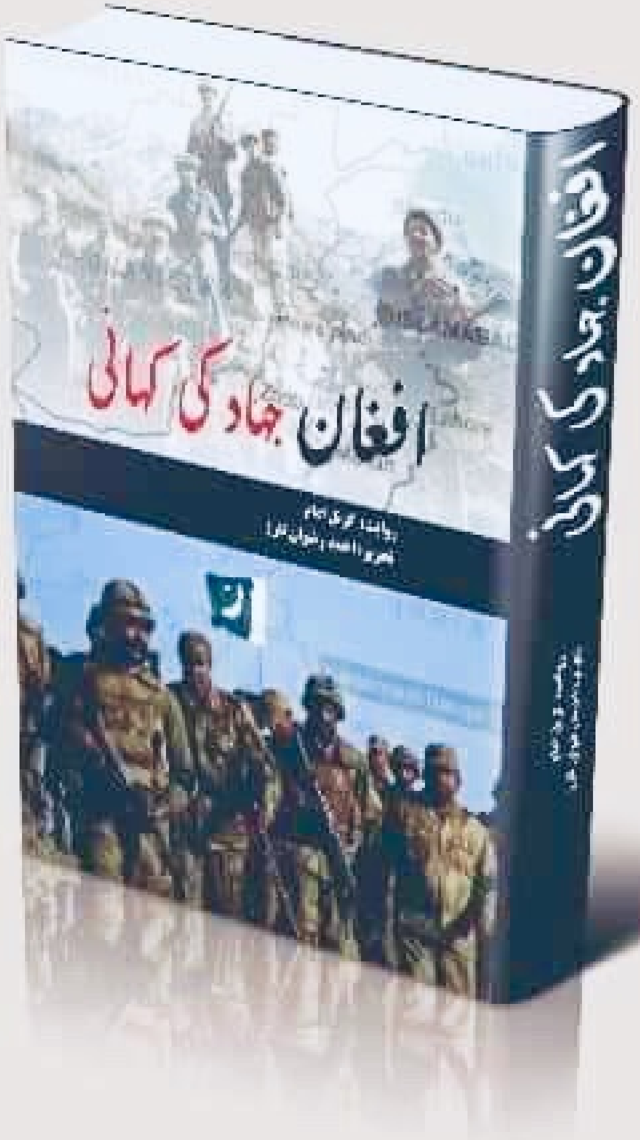

ضروري يادونه:

ګرانو افغانانو دا کتاب ولولئ چې خپل دوښمنان وپېژنئ!

طالبان له کومه راغلل، چا جوړ کړل، د چا لپاره يې جوړل کړل، څنګه يې جوړل کړل، څنګه يې ګران افغانستان د افغانانو په وينو ولمبوو.

زموږ له صداقت نه دښمن څنګه ګټه پورته کړې، موږ ته دښمنان په کومو جامو کې راغلي او موږ يې په خپلو کې وژلي يو.

دا ټولې کيسې درته د افغانانو ستر دښمن کرنل امام خپله دې کتاب کې ليکلي دي.

د افغانستان د جهاد داستان

روایت: کرنل امام

لیکوال:احمد رضوان تارړ

ترجمه: علي یوسفزی

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم :..............................د افغانستان د جهاد داستان

روایت:......................................کرنل امام

لیکوال: ....احمد رضوان تارړ

ترجمه:....................................علي یوسفزی

ناشر:.......................................پښتونخوا پرس

تیراژ:......................................۲۰۰۰

ليکلړ

يو شخص؛ يو لښکر سړی ۱
زما د خاپوړو خاوره زما د روزنې زانګو ٤
د شوروي خلاف جهاد او ورسره زما تړاو ۱۰
دا زمونږ خپل جنګ و: ۱۹
افغان مجاهدين، بهټو او د سردار داود ملاقات ۲۷
افغان جهاد او د امريکا مرستې ۳٤
جينوا معاهده، ضياالحق او افغان جهاد ۳۸
د طالبانو اسلامي امارت ٤۵
افغان جهاد او ۳۵ مثالي ځوانان ٤۵
کندهار، ۱۹۹۴کال او زه ۵۸
د سپين بولدک فتح او طالبانو شهرت ۷۰
د طالبانو داسلامي امارت برياوې او له ما پوښتنې ۷۷
کندهار او پر سپين بولدک د مجاهدينو قبضه ۸۰
د کندهار فتحه او اسلامي امارت ۸۳
طالبانو ته د افغانانو هرکلي ۸۷
هرات ته زما د جنرل قونصل په توګه تګ ۹۱

د ۱۱ سپتمبر پیښه او په افغانستان د امریکا برید ٩٤
ملا عمر مجاهد سره زما وروستی ملاقات.......................................٩٨
ناین الیون او طالبانو سره زمونږ کړې جفاګانې.............................. ١٠٤
امریکا مونږ په جګړه کې ښکیل کړو ١١٠

يو شخص؛ يو لښکر سړی

جنرال حميدګل يوه ورځ د کرنل امام په موجودګۍ کې راته وويل چې کله د کرنل امام سره هم يوه ناسته وکړه، ددې سړي سينه د افغان جهاد د رازونو خزانه ده، ډېر څه به تر لاسه کړې. د پاکستاني ميډيا، ويانډويانو او د نظر د خاوندانو له خوا چې په کرنل سلطان پسې څه ډول پروپاګند شروع شو او دهغې د لارې منافقانو ملګرو چې د هغه د کردار د مسخ کولو کوم عمل شروع کړ د يو پاکستاني په حيث ماته ډېر د مايوسۍ وړ و، نو د حقايقو د راسپړلو او د کرنل امام د شخصيت او قربانيو له هغه داستان مې د پردې لرې کولو کوشش وکړ چې له امله يې د پاکستاني قوم په ذهن کې د کرنل امام تصوير ناسم جوړېده. له کرنل امام صيب سره مې خپله اراده شريکه کړه، لومړی خو هغه نه چمتو کېدلو او زياته يې کړه چې زما کار داسې و چې ضرور نه بولم په اړه يې ډېر وغږېږم. خلک او زما دښمنان چې هرڅه وايي هرڅه فکر کوي ماته مهم نه دي زه خپل وجدان او پاکستان ته پاک يم، ما چې څه هم کړي د پاکستان له پاره مې کړي او چې ضرورت شي خپل سر هم له پاکستان قربانوم. اخر په دې شرط راضي شو چې ځينې (محرم خبرې) به پټې پرېږدي او د ځينو پوښتنو وضاحتونه به راکوي.

په خبرو خبرو کې مې داسې څه ترلاسه کړل چې د معلوماتو د زياتولو

ترخنګ د ایمان د پیاوړتیا او زیاتېدو سبب هم ګرځي، په دې توګه هڅه کوم چې دکرنل امام په خوله د افغان جهاد هغه ریښتینی داستان وړاندې کړم چې هیوادپاله پاکستانی قوم دخپل یو مخلص او محب وطن پاکستاني سرتیري کیسې په خپلو زړونو کې د تل له پاره یادې وساتي. په دې داستان کې به تاسې دا هم ولولۍ چې کرنل امام څنګه د افغانستان د جهاد په اړه دروغ پروپاګند ردوي او د پاکستاني پوځ د قربانیو څخه مو هم خبروي.

کرنل امام د افغان جهاد په برخه کې په یواځې ځان د یو لښکر هومره کار او لاسته راوړنې لري، لسګونه داسې کماندران او سیاسي مشران یې روزلي چې نن یې په افغانستان او اسلامي ملکونو کې نومونه یادیږي. کرنل امام د افغان مشرانو او ولس سره ښه اړیکې درلودې او له همدې کبله پاکستاني ادارو هغه لومړی په کندهار او بیا په هرات کې د جنرل قونصل په توګه په دنده وګماره او د نوموړي له اسر روسوخ او نفوذ څخه د استفادې له پاره یې د مهمو دندو مسولیت ورپه غاړه کړه، کرنل امام د طالبانو د اسلامي امارت په ټوله واکمنۍ کې په افغانستان کې ژوند تیر کړ او سختې او سپورې یې وګاللې.

د سپتمبر د ۱۱ پیښې وروسته یې د پاکستاني پوځي چارواکو سره د افغان طالبانو پر سر شدید اختلاف راغی او د امریکا سره مرسته کول یې د پاکستان سره خیانت وباله. په ۲۰۱۰ زیږدیز کال کې د مارچ په میاشت کې د آي ایس آي د یو بل پخواني او تکړه افسر خالد خواجه سره یو ځای چې

یو برتانوي خبریال یې هم ملتیا کوله، د پاکستان د سلامتیا له پاره شمالي وزیرستان ته په یو نوي میشن ولیږل شو خو په لاره کې د پاکستاني طالبانو له خوا وتښتولای شو، خالد خواجه لومړی کړای شو، د برتانوي خبریال په سر پیسې واخیستل شوې، خو د کرنل امام په بدل کې له زندانونو لومړی د خپلو ۱۷ ملګرو د ازادولو غوښتنه وکړه، چې پاکستاني حکومت یې د خلاصون له پاره هیڅ کوشش ونه کړ، د اسلامي امارت امیر المومنین ملا محمد عمر مجاهد هم د پاکستاني طالبانو له مشرانو وغوښتل چې د مجاهدینو استاد ازاد کړي خو د هغه غوښتنه هم رد کړای شوه. کرنل امام چې څومره سپیڅلی او پاک مجاهد انسان و او د پاکستان له پاره یې څومره قربانۍ ورکړې وې هومره په بې دردۍ د ۲۰۱۱زیږدي کال د جنورۍ په ۲۳مه کړای شو او دغې پاکې هستۍ د یو خوشاله پاکستان له پاره لیدلي ټول خوبونه او ارمانونه له ځان سره یوړل، خو یوه خبره لکه د لمر روښانه ده چې کرنل امام نه مري هغه به د محب وطن پاکستاني قوم او مجاهدینو په زړونو کې د تل له پاره ژوندی وي.

احمد رضوان تارړ

چکوال، چتال

17/3/2012م

زما د خاپوړو خاوره زما د روزنې زانګو

چکوال د پاکستان د پنجاب ایالت نسبتا یوه مهمه ولسوالي ده، د څو خبرو له کبله د پنجاب په ایالت کې ددغې ولسوالۍ اهمیت او ارزښت زیات دی خو تر ټولو مهمه هغه یې دا ده چې ددې سیمې خلک د پوځ سره ځانګړې علاقه او مینه لري.

زه هم له ښه مرغه دهمدې ولسوالۍ په چټال سیمه کې پیدا شوی یم، پلار مې را باندې امیر سلطان نوم کیښود خو دا چې تاړه زما قبیله ده نو چې لږ را لوی شوم د امیر سلطان سره مې تاړه نوم هم ځان ته غوره کړ، تر کومه چې دخپل کار عملي ډګر ته نه وم راوتلی او د افغانستان د جهاد په اړه راته دنده نه وه سپارل شوې نو تر هغې پورې په پوځي چاونۍ او کاري دفتر کې ټولو د امیر سلطان په نوم غږ کولو او پیژندګلو مې هم وه خو د افغانستان د جهاد له پاره د آي آیس آي له خوا را سپارل شوې دنده کې زما کرکټر او چال چلند ددې سبب شو چې د مجاهدینو له خوا راته خپل امام وویل شي او په همدې توګه زه لومړی د طالبانو په منځ کې او بیا ورو ورو رسنیو کې د کرنل امام په نوم مشهور شوم.

کرنل خو مې پوځي رتبه وه خو دا چې طالبانو ته به مې مونځ ورکولو نو د هغې له کبله امام هم شوم لومړی زدکړې مې همدلته د چکوال په خپل

ښکلي کلي چتال کې ترسره کړې، چتال زما دخوبونو نړۍ ده زما د کوچنیوالي، هلته مې خاپوړې کړي او هلته مې خپل ماشومتوب پر ښې دی.

زه د یو ټیټ رتبه پوځي پلار تر سیوری لاندې را لوی شوی یم هغه پلار چې هلالي پرچم سره یې مینه کوله او همدا یې زړه و چې د هلالي پرچم له پاره ما دنیا ته راوړي او زه هلالي پرچم په ټوله نړۍ کې ورپوم.

همدا یې راته ویل چې د پاکستان له پاره ځان هم قربان کړه او تر هرڅه یې لومړی وګڼه ترهرڅه! د هغه دا ټینګار ماته ډیر عجب ښکارېده او عجب خوند مې ترې اخیسته، زما خبرې ډیرې روانې نه وې او غږ مې هم ګنګنی و خو د ښوونځي د ترانې ټیم سره به مې چې کله د پاک سرزمین شاد باد ترانه ویله نو خوند به مې اخیست.

همدا وو چې له وړیکتوبه مې د پوځ سره مینه وه، تر دې چې خوبونو کې به پوځي وم او ټانکونه او الوتکې به مې خوب کې لیدې او چې پلار ته به مې خوب وایه نو راته خوشالیدلو به.

خو د مور مې بیا پوځي دنده نه خوښیده شاید علت یې دا و چې نه یې غوښتل زه یو جګړه مار شخص شم. مور مې په خپلو سترګوجنګونه لیدلي وو.

خو له مانه خدای ج د خپل وطن له پاره لوی کار اخیستل غوښتل نو سره له دې چې ډیر وخت مې مور سره و خو فکر او ذهن مې د پلار خوښې ته

ليواله و.

راته ياد شي چې يوه ورځ مې کوچنيتوب کې د خپل کوڅې له ماشومانو سره لوبې کولې او زه په کې پوليس وم نو مور مې راغله او رانه يې ډنډه واخيسته او دا خبره يې هم راته ياده ده چې ويل يې ته لا له اوسه خلکو پسې ډنډې ګرځوې هغه خبره نه وه چې يو وخت به زما سرو کار د ډنډو نه بلکې باروتو او کلاشينکوفونو سره وي.

زه پوهيږم د مور روح به مې نا ارام نه وي ځکه چې زه د خپل وطن يو سرتيرى يم او دخپل وطن له پاره هر څه کوم.

زه غواړم زمونږ وطن په نړۍ حکومت وکړي او په دې هيله مې مور هم نه خفه کيږي هغه به هم خوشاله شي چې زمونږ وطن د امريکې او روس غوندې هيوادونو نه پورته وي او که په جنګ کې وي او که په بله برخه کې خو چې زمونږ هيواد دوى ته ماتې ورکړي.

زمونږ دښمن ملک انډيا مو د خاورو سره خاورې کړي وي او په ټوله سيمه کې هلالي پرچم رپانده وي.

د ښوونځي پرمهال مې ذهن ماشوم و په دې خبرو ډير نه پوهيدم خو د ټوپک او پوځي دريشۍ او بوټانو سره مې سخته جوړه وه.

له لومړنيو زدکړو وروسته مې د پوځي زدکړو مرکز ته مخه کړله او دخپلو ارمانونو پوره کېدو له پاره مې خپله د هدف دروازه وټکوله، نورې زدکړې مې په د پاکستان د نظامي زدکړو په اکاډمۍ کې(Pakistan military

academy) کې پیل کړې دا زما د خوبونو د پوره کېدو لومړی پړاو و او په دې کې له زدکړو وروسته ما ډېر څه تر لاسه کولای شول، خو دلته له یو داسې حالت سره مخ شوم چې تصور مې یې هم نه شو کولای؛ لومړی د ویښتو کمول مې لومړۍ تجربه وه چې د یو قانون لاندې را باندې عملي کېدله، هغه رنګ نظامي دریشي هم را په غاړه کړای شوه چې خوښه مې وه او هغه تور درانه بوټان مې هم اوس په پښو و او د لومړۍ ورځې تمرین ته په تمه وم چې کله به پیلیږي.

د شپې تر ډېره ویښ پاتې شوم او د سباني تمرین په اړه مې فکر کولو خو په همدې سوچونو کې ویده شوی وم او یو وخت مې شور او غال مغال تر غوږ شو نو پوی شوم چې تمرین له پاره باید چمتو شو، لومړی پیل مو له منډې و خو ما فکر نه کولو چې دا منډه دې دومره اوږده وي تر دې چې زما سینه دې سوزش وکړي، په ډېرو ځایونو کې د کیناستو اراده مې وکړه خو د تیرې ورځې د درس چې د تمرین په اړه یې راته ویلی و را یاد به شو او بیا به مې د نورو ملګرو په منځ منځ کې منډې ته دوام ورکړ.

په منځ منځ کې مې ویل چې سلطانه دا ستا د وسې کار نه دی تا د ځان له پاره یو نا مناسب انتخاب کړی خو بیا به مې ویل نور هم زما په څېر دي او کومه ځانګړتیا نه لري زه باید خپل هدف ته دوام ورکړم او منډه کې وروسته نه شم.

دا به لومړی ځل و چې د پوځي دریشۍ نه زما دومره خولې په شنه سهار کې وبهیدلې، د زړه درزا مې هم ډېره وه او او ساه مې هم لنډه لنډه کېدله

خو یو وخت مې چې ځان ته فکر شو نو زه وروستۍ برخه کې په منډه وم او د شا له خوا مې یوه خطرناکه لغته وخوړله چې همداسې په ډاګه میدان پړمخ ولویدم خو که لاسونه مې لومړی په ځمکه نه وای لګولي خدای خبر که دې اوس زما مخ او پوزه په دې ډول پاتې وی.

په کوچني توب کې به مې جګونه کړي و خو دومره سخته لغته مې کله نه وه خوړلې اوس یې هم چې را یاده کړم نو ملا کې مې یو درد وشي، د تمرین استاد را باندې یوه تیزه چغه وکړه او بیا پورته شوم او منډه مې کړه هغې چغې او پورته کړې ډنډې دومره وډار کړم چې دردونه مې هیر شو او تر ټاکلي ځای ته د رسیدو له پاره مې منډې ته دوام ورکړ.

تر ټولو د حیرانتیا خبره لا دا چې هر سهار له خوبه را ویښیدو سره باکه پاکه مې ږیره خریلی وی، د پاکستان په نظامي سستم کې دا یو اصل دی چې پوځي او د پوځي اکاډمۍ محصل به ږیره خریي او ویښته به یې کم وي، زه به هم هر سهار را پاڅېدم او لومړی به مې ږیره پاکه له مخ لرې کوله او بیا به مې دریشي او بوټونونه په پښو کول.

په قراره قراره ددې ټولو شیانو سره اشنا شوم هر سهار په شاړو کې منډې وهل، په چمن کې رغړیدل او د وسلو د استعمال چلونه او مهارتونه زده کول مې ورځنی فعالیت شو.

خو زه لکه خدای یو داسې کار ته پیدا کړی وم چې باید دپاکستان له پاره یې تر سره کړم نو ځکه راته چانس برابر شو چې د سرحدي ځواکونو سره یو ځای شم، د سرحدي ځواکونو سره زما دنده مختلفه وه او هغه څه و چې زما زړه او ذهن ورسره بلد و او زما استادانو ما کې پیژندلي و.

دلته تر یو وخت تیرولو وروسته پریکړه داسې شوه چې زه باید د یو څه وخت له پاره د پوځ د ځانګړې قطع سره په سپیشل فورس کې تیر کړم.

هم هغه و چې زه د پاکستان د پوځ د ځانګړې ډلې سره یو ځای شوم. دا هغه ځای و چې زه دلته په ډیر څه وپوهیدم ارماني خبرې مې هیرې کړې او لکه له خوبه را ویښ چې کړای شوم دلته مې عملي کار ته ملا باید تړلې وای، دلته زه د یو داسې ځانګړي کار له پاره چمتو کیدم چې وړیکتوب کې یې ما په اړه چورتونه وهل.

دا هغه ډله وه چې ټوله پاملرنه یې په سیمه کې روان وضعیت ته وه او زه دخپلو مشرانو سره ډیرو مهمو مسایلو ته متوجې کیدلم.

دلته ما باید زدکړې وای چې د پاکستان له پاره د پاکستان له پولو د باندې څه کولای شم، څنګه د پاکستان اهداف له پولو د باندې تر لاسه کړم او څنګه حتی په پردي هیواد کې د خپل هیواد ګټې خوندي کړم.

پوره اته کاله مې دلته تیر کړل؛ دا اته کاله ماته اتلس کاله وو، دلته راته یو هدف راکړل شو، دلته مې یو ارمان پیدا کړ چې د هغې له پاره مې باید کار کړی وی، دلته مې زده کړل چې تر هرڅه لومړی خپل هیواد دی او له هرې لارې چې کیږي زه به د خپل هیواد له پاره کار کوم.

له اته کلونو زدکړې وروسته زه بیرته باید خپل پخوانۍ دندې ته ګرځېدلای وی، هغه مهارتونه چې په اته کلونو کې مې زده کړل باید هغه عملي کړم او له هغې ګټه واخلم.

د شوروي خلاف جهاد او ورسره زما تړاو

د پاکستان او له پاکستانه د باندې چې د افغان جهاد په اړه خبرې کيږي نو د څو نورو ملګرو سره زما نوم يې په سر کې وي، افغان جهاد سره زما اړيکه ډيره ناڅاپي او د تمې خلاف وه په ۱۹۷۴ زيږديز کال کې د پاکستان او امريکا ترمنځ د استخباراتو او پوځي روزنې په برخو کې هوکړې وشوې او له ښه مرغه د خپلې وړتيا پر اساس د خپل حکومت له لورې امريکا ته وليږل شوم.

د پوځ د ځانګړې ډلې سره زما تګ زما له پاره ډير خوشالوونکی و، خو د زدکړو برخه مې بيا تر ټولو خطرناکه او ځانګړې وه.

زما نوم په داسې روزنيز پرګرام کې ليکل شوی و، چې هغوی په يو ملک کې د ګډوډۍ رامنځ ته کولو او همدا ډول چاودنو کولو مهارتونه زده کړم.

دا دومره خطرناک کار و چې د زدکړو پر مهال څو څو ځل وډار شوم خو بيا به مې چې فکر کاوه چې دا زما هيواد ته ضرورت دی نو هرڅه مې زغمل، زما ډيره ليوالتيا او ځيرکتيا د امريکايانو له پاره ډيره د تعجب وړ وه ما هر يو درس ډير ښه زده کولو او چې کله به يواځې شوم نو د خپل درس په اړه به مې فکر کولو، په ډيره لږه موده کې زه ددې جوګه شوم

چې یواځې په شلو دقیقو کې دې زه د کور په یوه ساده اشپزخانه کې د مالګې، بورې، د لوښومینځلو پوډرو او نورو کورنیو توکو څخه یو داسې خطرناک بم جوړ کړم چې هغه دښمن ته غټ تاوان واړوي.

ددې ترڅنګ چې تر ټولو ډیر مهم و هغه د استخباراتي چلند اړوند زدکړې وې چې ما د امریکایي استادانو څخه تر لاسه کړې، هغه مهال زه نه پوهیدم چې له امریکا پاکستان ته له تګ وروسته به زه څه کوم، خو په اسلامي اصولو ځان برابرول، لمونځ او د دین اړوند په مهمو خبرو مې کار وکړ او بیا داسې وخت راغی چې امریکایي استادانو به له ما د دین اړوند پوښتنې کولې او ما یې ځواب ورکولو.

دا هغه مهال و چې په افغانستان کې د ۱۹۷۳ د جولایي په ۱۷مه سردار داود خان د ظاهر شاه په نه موجودیت کې پر هغه کودتا وکړه، شاهي نظام یې ړنګ او د جمهوري نظام بنسټ یې کېښود.

سردار داود له دې وړاندې لا له شوروي سره اړیکې درلودې خو واک ته له رسېدو وروسته یې دغه اړیکې نورې هم غښتلې شوې او د مرستو او همکاریو په لړ کې خبره تر دې را ورسیده چې یو شمیر افغان محصلین شوروي ته د زدکړو له پاره لاړل او همدې سره د کمیونیستي افکارو را خوریدو پیل هم وشو.

د کابل پوهنتون او همدا ډول د کابل پول تخنیک پوهنتون کې دهغه استادانو او خوځښتونو خلاف تحرکات پیل شول چې د اسلامي نهضتونو

له افکارو يې رنګ اخيستی و، د کشمکشونو وروسته په ناڅاپي ډول په کابل پوهنتون کې د محصلينو د اسلامي فکارو درلودونکې ډلې مشر عبدالرحيم نيازی په مرموز ډول ووژل شو هم هغه و چې د هغه له جنازې څخه يو حرکت پيل شو. د سردار داود حکومت چې کله دهغه خوځښت د مخنيوي هڅه وکړه نو کابو د ۳۵ په شاوخوا کې يوه ډله چې استاد برهاالدين رباني، ګلبدين حکمتيار، احمدشاه مسعود په کې شامل وو پاکستان ته راغلل، استاد سياف هم د دوی سره ملګری و خو هغه په لاره کې نيول شوی و او په زندان کې پروت و.

د پاکستان ډير وفادار او په پاکستان مين ذوالفقار علي بټو نصير الله بابر ته دنده وسپارله چې له افغانستانه راغلې دغه ډله منظمه کړي.

نصير الله بابر د جماعت اسلامي د مشرانو په مرسته کابو ۶ مياشتې په صوبه سرحد کې وساتل او د يو تنظيم په جوړولو يې کار وکړ.

يوه ورځ راته نصير الله بابر صيب وويل چې په يو تنظيم کې د افغانانو راټولول دومره سخت کار و لکه په ډنډ کې چې چينډښې راټولوې.

۱۹۷۳م کال د پاکستان له پاره ډير ښه کال و، له څه مودې راهيسې مونږ که له يو لورې د هندوستان سره سختې خرابې اړيکې درلودې بل لورې مو تازه د پاکستان د ويش تجربه درلوده چې د هندوستان په مرسته بنګلديش له پاکستان جدا شو. که چيرې تر اوسه بنګلديش زمونږ سره وای نو مونږ په ډيره اسانۍ کولای شول چې هندوستان مهار کړو او په يوه

جذیره کې بند وساتو.

له بده مرغه د افغانستان د شاهي حکومت او بیا وروسته ورسره د داود خان دحکومت لاسونه ډیر پاکستان ته راګرځیدلي وو.

سردار داود د شوریانو په مرسته د پاکستان حالت یو ځل بیا له بحران سره مخ کول غوښتل، شوریانو سمندر ته لاره پیدا کول غوښتل، صدر داود غوښتل خپله پخوانۍ جعرافیه بیرته له مونږ وګرځوي او د ډیورنډ لاین په اړه یې نوې کشاله لا پسې ډیره تبلیغ کړه خو د خدای ج شکر چې دوی ټول په خپلو کړنو کې ناکام شول او پاکستان ته یې هیڅ ضرر ونه شو رسولای.

زمونږ د مخالفو دې دواړو حکومتونو سره هندوستان هم د خپلو شومو موخو له پاره دوی سره لاسونه یو کړي وو او د افغانستان خاوره یې زمونږ په خلاف استعمالول غوښتل.

خو ۱۹۷۴م کال کې معادله بیخي بدله شوه او په لومړي ځل زمونږ لاس ته هم داسې څه راغلل چې مونږ پرې خپل ګاونډي هیواد کابو کولای شو او هغه د داود او کمیونزم په خلاف راپورته شوي ځوانان وو.

بهټو صیب ډیر زیات خوشاله و، هرڅو که دا یوه وړه ډله وه خو په لومړی ځل پاکستان په سیمه کې او دخپل ګاونډي هیواد افغانستان خوږ رګ پیدا کړ، بهټو صاحب نصیر الله بابر ته ځانګړې دنده وسپارله چې هرڅه کیږي باید له دې فرصت استفاده وکړو، په همدې ورځو شپو کې د داود

خان له لورې د پاکستان د سالمیت خلاف ډېر سازشونه شروع شوي وو او مونږ یې باید لاس لنډ کړی وی، که مو هغه مهال له دې فرصت ګټه نه وی اخیستلای پاکستان به وخته اوس نړۍ په جعرافیه کې داسې نه و خو بس د خدای مرسته وه او د یو څو وطندوسته شخصیتونو شپه ورځې هلې ځلې وې چې له یو غټ خطر مو پاکستان دادی روغ جوړ تر تاسو را رسولای؛ اوس یو څه خلک را پورته کیږي او په مونږ تور پورې کوي چې مونږ د ترهګرو مرسته کوو او پاکستان مو پردۍ جنګ کې ښکیل کړه.

ورورہ زه باید ووایم دا کوم پردی جنګ نه و چې مونږ ورکې ور ګډ شو بلکې دا د پاکستان جنګ وو او که هرڅه کیدلای مونږ باید د پاکستان د خوندیتوب له پآره دا جنګ هم کړی وی او هم ګټلای وی.

نصیر الله بابر چې یو ډېر وطند دوسته سړی و او ډېر لوی سوچونه او ارادې یې درلودې هغه بهټو صیب سره سلا مشوره وکړه چې له افغانستانه راغلیو ډلو ته چریکي جګړه ور زده کړو. سره له دې چې پوځ سره په ځینو برخو کې هغه زمانه کې د بهټو صیب اړیکې ښه نه وې خو دا چون د پاکستان د خوندي کولو خبره وه نو ځکه بهټو صیب پوځ په دې قضیه کې رادخل کړه، دا لومړی ځل و چې د پاکستان پوځ د افغانستان په اړه په یوه مسله کې را ښکیلیږي، د پوځ لوی درستیز هم د بهټو صیب خبره ومنله او په دې برخه کې یې د ځانګړې پالیسۍ جوړولو او کار کولو پلان ته تېږ وواهه.

لوی درستیز د پاکستان د ایس ایس جي قوماندان جنرال غلام محمد

ملک ته تلیفون وکړ او له هغه یې په دې برخه کې مرسته و غوښته.

دا مهال زه هم په پیښور کې د ایس ایس جي د پراشوت د څانګې مسوول وم، جنرال صیب ملک راته تلیفون وکړ ویل یې په لومړي ځل په یو داسې کار کې د مرستې غوښتنه درنه کوم چې نسلونه نسلونه به په تا بیا وویاړي.

ما ورته ویل: ښاغلي مشره ته امر وکړه زه د پاکستان له پاره څه کولای شم؟

جنرال: زمونږ حکومت او پوځ یو خطرناک کار ته لاس اچولای دی او دا پاکستان له پاره نهایت مهم دی ګني پاکستان له سختو ننګونو سره مخ دی.

ما بیا ورغبرګه کړه: حکم کوئ څه کولای شم؟

جنرال: بابر صیب به تاسې سره اړیکه کې شي دهغه یو کار دی زه باور لرم چې ته دا کار په ډیره ښه طریقه کولای شې. ستا د پرمختګ له پاره دا نهایت مهم چانس دی نو د پاکستان او ځان له پاره ته دا پراجیک باید کامیاب کړې.

جنرال صیب راته دا هم وویل چې ته به د خپلې دندې په اړه چوپه خوله یې او نه باید څوک خبر شي چې ته څه کاره یې او څوک یې.

د جنرال صیب د خولې لفظونه اوس هم راته یاد دي ("But don't

(disclose your identity over there, do it secretly

جنرال صيب را باندې دا سپارښتنه هم وکړله چې هلته نه باید په پوځي موټر یا لباس کې لاړ شم او ما هم د هغه دحکم تعمیل وکړ او یو ستر مسوولیت مې په خپلو اوږو بار وکتلو.

د شوروي له پالیسو په امریکا کې خبر شوی وم چې هغوی څه کول غواړي او همدا ډول د هندوستان او د افغانستان د کړنو او لاس وهنو په اړه مې ژر ژر استخباراتي راپورونه را وغوښتلل او د قضیې هر اړخیز معلومات مې ځان ته راټول کړل.

زه په یواځې سر د خپل خدای په مرسته او د خپل ګران هیواد پاکستان له پاره دې جنګ ته را ووتلم او په لومړۍ ورځ مې ځان سره پریکړه وکړه چې زه به د پاکستان د دښمنانو پر وړاندې له هیڅ یوې لارې مخ نه ګرځوم.

دا ملک مونږ ته خدای په نعمت کې راکړی او بنیاد یې په کلمه توحید ایښودل شوی؛ زه به پریږنږدم چې د اسلام دغه قلعه دې سردار داود یا هندوستان ړنګه کړي.

په ۱۹۷۵م زیږدیز کال کې مونږ دا چاره ډیره په لږه پیمانه پیل کړه او په لومړي کورس کې د نورو ډیرو سردار داود مخالفو افرادو سره ګلبدین حکمتیار، احمدشاه مسعود او دین محمد هم شامل وو.

دا لومړی کورس مونږ ډیر پټ تر سره کړه او له دې وروسته مونږ بیا په مختلفو برخو کې ځینې نور کورسونه هم له کابل راغلي ځوانانو ته ورکړل.

دا لړۍ ورو ورو پراخیدله نو له دې کبله یې دې برخې ته د پاکستان د پوځ دوه نور تکړه کسان هم ځانګړي کړل.

کرنل راز او میجرظهور صاحبانو په دې برخه کې ډیرې خوارۍ وکړې او د سردار داود خلاف مو د مخالفې ډلې تقویت او پیاوړتیا له پاره شپه او ورځ په ځان یوه کړې وه.

هغه مهال که مونږ د افغانستان د حکومت خلاف له یو داسې تکتیک کار نه وی اخیستی نو کابل نه مجبوریدلو چې بهټو صیب ته د ملګرتیا لاس را اوږد کړي.

زمونږ د لومړنیو ټرینګونو وروسته مو دغه ډلې د افغانستان ننګرهار ولایت ته ولیږلې او هغوی یو څو چریکي بریدونه ترسره کړل.

کله چې د سردار داود مغروره حکومت درک کړه چې که د پاکستان ضد توطیو لاس وا نه خلي نو ملک به یې ورته در به در کړو نو هم هغه و، چې د بهټو صیب سره یې اړیکه ونیوله او پاکستان ته د راتګ غوښتنه یې وکړه.

بهټو صیب ډیر د مشرقي روایاتو پابند سیاست مدار و، په بیلا بیلو برخو کې د افغانستان او پاکستان ترمنځ د اړیکو د پراخیدو او د ملګرتیا ژمنې وشوې هم هغه و چې بهټو صیب د افغانستان ضد کړنو د لاس اخیستو

سپارښتنه راته وکړه، خو مونږ چې نه غوښتل دا فرصت له لاسه ورکړو په ښکاره خو مو د افغان ځوانانو د جنګي زدکړو بهیر ودروه خو زمونږ مسلسل اړیکې ورسره وې او په بیلا بیلو برخو کې مو دهغوی ملاتړ او تنظیم او تجهیز کولو.

مونږ نه غوښتل په لومړي ځل لاس ته راغلی فرصت له لاسه ورکړو، زمونږ د پوځ پلان دا و چې د سردار داود حکومت د ځپلو او هغوی پاکستان ته د راماتولو له پاره باید دا څه په لاس کې ولرو، هم هغه و چې د لړلړ ځنډ سره سره دا لړۍ د ۱۹۸۷ د ډسمبر تر میاشتې را ورسیدله.

دا هغه وخت و چې سرو لښکرو په افغانستان مستقیم یرغل وکړ او خپل پوځ او مشاورین یې افغانستان ته را ولیږل او په ښکاره توګه هغوی د یو لوی جنګ او د اوږد مهالې ستراتیژۍ له پاره کار شروع کړ. د شوروي حکومت لا له پخوا ارادې څه نورې وې او هغوی نه غوښتل چې یواځې د افغانستان په جعرافیه بسنه وکړي، پاکستان د هغوی د راتلونو پلانونو یوه مهمه برخه وه او همدې له پاره یې د افغانستان له حکومت سره داسې وعدې کړې وې چې دوی به د پاکستان له ماتولو وروسته د افغانستان په نوم سیمې هغوی ته ور وسپاري.

هغوی ته معلوم نه وو چې دلته به په ګونډو کیږي او د پاکستان په پاکې خاورې د قدم کیښودلو ارمان به یې پوره نه شي.

دا زمونږ خپل جنګ و:

زه غواړم لږه رڼا په دې واچوم چې دا زمونږ خپل جنګ وو مونږ د بل چا له پاره جنګ نه دی کړی مونږ ته معلومه وه چې که مونږ د ډیورنډ لاین هغې غاړې سرې لښکرې حصار نه شوې کړلای نو ډیر ژر به د پاکستان انجام هم د منځنۍ اسیا د هیوادونو په څېر د غلامۍ شي.

ځینې خلک داسې فکر کوي چې مونږ ګڼي د امریکې له پاره دا جنګ وکړ کوم وخت چې مونږ دا جګړه شروع کړې وه هغه مهال امریکا افغانستان له پاره هیڅ پرګرام نه درلود.

که یې درلودلای نو بیا یې ولې د نورمحمد ترکي حکومت په رسمیت وپیژندلو تر دې چې پاکستان ته هم د امریکې له خوا وویل شول چې د افغانستان حکومت په رسمیت وپیژني.

زمونږ د پوځ نظر دا و چې د نور محمد ترکي حکومت ډیر کمزوری دی او عام ولسي ملاتړ نه لري نو پکار نه ده چې مونږ یې په رسمیت و پیژنو.

ما په خپله د جنرال ضیاالحق نه هغه وخت اوریدلي چې نه باید مونږ د نور محمد ترکي حکومت په رسمیت و پیژنو خو د امریکایانو تشویق او هڅونه وه چې مونږ د نور محمد ترکي حکومت په رسمیت و پیژندلو.

هغه مهال زه او زما نور ملګري په دې نظر و چې دا زمونږ د هیواد د بقا جنګ دی او که مونږ یې ونه کړو نو مونږ به هم سور سیلاب له ځانه سره واخلي.

زه ډیر په ډاډه زړه وایم چې په ۷۸، ۷۹ او ۱۹۸۰ درې کلونو په دوران کې چې د شوروي له لښکرو سره څومره جنګونه شوي دي د ټولو بوج او مسوولیت د پاکستان په اوږو و، له افغانستانه راغلي قهریدلو ځوانانو ته مو د دویمې نړیوالې جګړې را پاتې ځینې وسلې او همدا ډول په دره کې مو د دوی له پاره وسلې را ونیولې، څومره جنګونه چې په دې وختونو کې شوي دي پاکستان تک تنها و او هیڅا یې لاس نیوی نه دی کړی، دا خلک چې نن سبا په رسنیو کې بړ بړ غړیږي دوي چرته درک کولای شي چې هغه مهال مونږ په څومره سختو مشکلاتو کې د پاکستان له پاره جګړې ته دانګلي وو یا خو دا خلک هغه شرایط نه شي درک کولای او یا بیا د پاکستان سره مینه په زړه کې نه لري.

سره له دې چې په دې وخت کې په مونږ بیخي ډیر له ستونزو سره مخ و خو نه چا لاس راکړی او نه هم چا مالي امداد دا یواځې زمونږ جنګ و چې د افغانستان او دهغوی د ملاتړو سره مو روان کړی و، حالات دومره خراب و چې مونږ د شوروي په خلاف د جنګیدونکو مجاهدینو له پاره د ډوډۍ او لباس غم هم نه شو خوړلی خو دا ډیر ښه او ریښتیني خلک وو مونږ یې نه په عذابولو چې مرستې لرې دي که ډیرې بلکې لا مو هم هغوی تر احسان لاندې وو او په ډیره ښه توګه زمونږ کارونه پر مخ روان و.

امریکا دا سوچ هم نه شو کولای چې په افغانستان کې دې د جماهير شوروي په څېر يو سپر پاور هيواد ته ماته ورکړلای شي.

دغه مهال چې له امریکا کوم ماهرين راغلي وو هغوی په دې نظر و چې په ويت نام کې جګړه کله چې د شوروي له پاره د اوه سمندرونو ور اخوا جګړه وه هغوی مات نه شول نو په خپل ګاونډ افغانستان کې به يې څنګه مات کړو.

امریکايي ماهرينو چې په ويټ نام کې يې له داسې خلکو سره وهل خوړلي وو چې قدونه يې څلور فټه او پنځه اينچه وو دا ورته نهايت سخت او له امکان لرې ښکاريدل چې دلته دې هغوی له شوروي لښکرو سره جګړه کې برى خپل کړي.

په ډېرو ناستو کې د پاکستان پوځ هغوی ته د قناعت ورکولو هڅه کړې خو يا خو لکه هغوی چې نه پوهيدل يا يې نه غوښتل. غوښتل يې ضرور خو په دې باور نه و چې ګوندې دې جګړې ته په ور ګډيدو به دوی بر لاسه شي خو دا د پاک پوځ د زړورو او وطن دوسته جنرالانو او مامورينو هلې ځلې وې چې يو لوی اوس خت جنګ يې د امریکا له پاره اسانه کړ.

اوس هم هغه امریکا را پاڅيږي مونږ ته وايي چې تاسو ترهګر پالئ. جنرال پرويز مشرف ته مې يوه ورځ مخامخ وويل چې ته ولې امریکا ته نه وايي چې يو وخت ستا سو ضرورت و هر څه مو کول اوس چې زمونږ ضرورت دی ولې راته مخ کې دريږئ خو پرويز مشرف کې دا وړتيا نه وه چې د پاک

پوځ نه دفاع وکړي.

مونږ چې کله د امریکایي استازو سره د افغان مجاهدینو د جګړو راپورونه او پرمختګونه شریک کړل او دا چې دا مجاهدین څومره په جذبه جګړې ته دوام ورکوي امریکا پوی شوه چې د بخت ستوری یې بیدار شوی او ډیره ژر دا لوبه دهغوی په ګټه تمامېدلای شي نو هم هغه و چې امریکا د هر ډول مرستې په را کولو راضي شوه.

هغه مهال چې شوروي افغانستان ته را دننه شو مونږ خپلې اندیښنې امریکایانو سره شریکې کړې خو د امریکا ولسمشر جیمي کارټر له مونږ هیله وکړه چې نه دوی او نه هم پاکستان باید د افغانستان مسلې ته لمن ووهي. دا مهال امریکا د افغانستان په شمول یوه داسې سیاسي جعرافیه منلې وه چې واک یې د شوروي سره دی.

خو زمونږ له پاره دا معادله بیا د منلو نه وه، که مونږ بې غمه کېدلی نو هلته ورځ تر بلې د هندوستان اثر او رسوخ مخ پر زیاتېدو و، د افغانستان پوځ او حکومت په پخو دربېده او افغانستان کې اقتصادي پراختیا او سیاسي او پوځي ځواکمنتیا ددې لامل کیدله چې د دې سیمې په اړه په هره سیاسي معادله کې د پاکستان پر ځای افغانستان ته ځای ورکړل شي. پاکستان دومره ډیر چانسونه نه درلودل چې د نړۍ د سیاسي معادلو برخه ګرځیدلای وی نو ځکه که د امریکې د مشرانو خوښه وه او که نه مونږ باید دې جنګ ته داخل شوی وی.

تر ټولو مهمه خبره لا دا چې مونږ هم هغه مهال د افغانستان سره په يو جنګ ښکيل و. هغوی د پښتنو او بلوڅو په پارولو سره پاکستان بې ثباتولو کولو او د مجاهدينو پاللو اور وزلو سره مونږ د افغانستان حکومت ته ښه درس او غبرت ورکولای شو، چې که تاسو زمونږ مخالفان د پاکستان د بې ثباته کولو له پاره په شا ټپوئ نو ستاسو خوږ رګ مو هم پيدا کړی او په همدوی سره به ستاسو ريښې درپربکړو چې تاريخونه به بيا دا معرکه ياده ساتي.

د امريکا حکومت په دې نظر و چې افغانستان کې لاس وهنه به د دې سبب شي چې د شوروي لښکرو ته بهانه په لاس ورشي او په اسلام اباد او بيا تر کراچۍ پورې د خپل واک مزي وغځوي.

له دې کبله دغه مهال مونږ مجبور و چې خپل کارونه خپله مخ ته يوسو او په پټه توګه د ايس ايس جي دوه سوه افسران د افغان مجاهدينو په روزنه کې برخه واخلي ددې له پاره مونږ ۱۲ ټيمونه جوړ کړي وو ، په دغه وخت کې مونږ تقريبا ۹۵ زره افغان مجاهدينو ته بيلا بيل د جنګي زدکړو روزنه ورکړې وه او هغوی هم ډير په ښه شان مخکې روان وو.

هغه کسانو ته چې مونږ ټريننګونه ورکړل په هغوی کې امير المومنين ملا عمر او شيخ اسامه بن لادن هم وو، چې دوی د افغان جهاد له پاره مونږ سره ټريننګ شوي وو او پوځي روزنه يې زمونږ د همکارانو د سيوري لاندې ليدلې وه.

خو کله چې افغان مجاهدينو له هر لورې په شوروي لښکرو او افغان حکومت بريدونه پيل کړل او هغوی ته يې درد او تکليف ورسوه نو د امريکا ولسمشر جيمي کارټر وويل د افغان مهاجرينو له پاره مونږ د پاکستان مرستې ته چمتو يو او څلويښت ميليونه ډالره مرسته له پاکستان سره کوو.

کله چې لومړي ځل صدر کارټر د څلويښت ميليونه ډالرو د راکړې خبره وکړه نو جنرال ضياالحق ورته کړل؛(”Thank you very much, this is (handful of peanut,we don't need it “

« ډيره زياته مننه! ستاسو له خاورو ډکو ممپليو ته اړتيا نشته» دا د امريکا په ولسمشر غټ طنز و ځکه چې يو خو د جيمي کارټر رياست د ممپليو له کبله زيات مشهور و او بل خپله کارټر د ممپليو يو لوی سوداګر هم و نو ضياالحق ورته له همدې له پاره دا طنزيه جمله وکاروله.

«د يوې خبرې يادونه دلته ضروري بولم په لومړي سر کې زمونږ د حکومت دومره کلکه اراده نه وه چې دوی به دوامداره افغان مجاهدينو ته ځای او روزنه ورکړي بلکې بهټو صيب خو يواځې غوښتل چې د سردار داود هغه ارادې شنډې کړي چې د پاکستان د تقسيم له پاره يې لرلې.

بهټو صيب لومړيو کې ګڼله چې دوی به له دې لارې په سردار داود فشار راوړي او هغوی به راضي کړي چې له پاکستانه په کرار کيني خو کله چې پاک پوځ په دې کې شريک کړای شو نو زمونږ ملګرو مياشتې مياشتې کار

وکړ چې ځنګه له دې فرصته د یوې اوږدې مودې له پاره ګټه واخلي او هم هغه و چې مونږ په خپلو موخو کې تر ډېره بریالي شو خو له بده مرغه بیا زمونږ ځینو جنرالانو مونږ ته مشکلات جوړ کړل.»

کله چې په لومړیو وختونو کې روزل شویو مجاهدینو بریالي بریدونه وکړل او د کابل دننه او د افغانستان په یو شمېر ولایتونو کې د سپارل شوي پلان سره سم پاڅونونه او بغاوتونه پیل کړل نو امریکا محسوسه کړه چې په افغانستان کې د شوروي پر وړاندې کومه معجزه کېدونکې ده.

دا هغه ورځې وې چې ما د خپلو زحمتونو ثمره په خپلو سترګو لیدله، دا به څومره د خوشالۍ خبره وه ما له پاره چې ما د زدکړو مهارتونو نتیجه په خپلو سترګو لیدله او دا هغه ځای و چې له ځان سره به مې ویل همدې کارونو له پاره زه خدای پاک پاکستان کې پیدا کړی وم.

دا دعوه ما ځکه کوله چې لومړی ځل د پوځ په استازیتوب په دې جګړه کې رول ماته را سپارلی شوی و او زما کارونه ډېر ښه مخ ته روان وو.

د افغانستان جهاد په اړه د امریکا او پاکستان ترمنځ د خبرو اترو دا لړۍ همداسې روانه وه چې د جیمي کارټر د ولسمشرۍ دوره هم پوره شوه او ریګن د امریکا د نوي ولسمشر په توګه واک ته ورسید له یو تفصیلي راپور او ارزونې وروسته ولسمشر ریګن خپل مشاور او د سي ای ای مشر ویلیم کیسي پاکستان ته را ولیږل، هغوی مونږ ته د هر ډول مرستو وړاندیز وکړ او زیاته یې کړه چې د هر ډول همکارۍ له پاره امریکا تاسو

سره ده، خو جنرال ضیاالحق په ډېر میړانه ځواب ورکړ چې روان بهیر چې څنګه روان دی همداسې یې پرېږدئ او تاسو په کې هیڅ مداخله مه کوئ مونږ پوهیږو چې څه وکړو، ضیاالحق دا هم ورته وویل چې که زمونږ په کارونو کې تاسو ته کوم مشکل ښکاري نو تاسو راته لارښوونه وکړئ باقي د پاکستان پوځ هرڅه مخ ته په سمه توګه وړي.

افغان مجاهدین، بهټو او د سردار داود ملاقات

افغان حکومت په ۱۹۴۶ کال کې د ډیورنډ لاین په اړه برتانوي حکومت ته خپل تحفظات وړاندې کړل خو د کانګرس له خوا په دې تړاو کلک غبرګون رامنځ ته شو افغانستان ته یې ګواښونه هم وکړل.

په هندوستان کې د عبوري حکومت جوړېدو سره سم چې د بهرنیو چارو د سمبالښت له پاره په کې جواهر لال نهرو ټاکل شوی و.

نهرو د افغانستان د حکومت ادعا رد کړه او زیاته یې کړه چې که په تاریخي مسایلو کې بوختیږو نو افغانستان مجبور دی چې یوه لویه اندازه نوره ځمکه هم له لاسه ورکړي.

خو د پښتونخوا اړوند د ریفرنډم وروسته د هندوستاني حکومت فکر او نظر بدل شو او د افغانانو د فکر او داعیې پلوی ته یې ملا وتړله چې ورسره سم په پاکستان کې د دوی لاس وهنې زور واخیست او په صوبه سرحد کې د قومي خوځښتونو یې تازه جوړشوي پاکستان ته د مشکلاتو د جوړولو هڅې شروع کړې تر دې چې په ۱۹۴۸ کې د اګست ۳۱ د کابل حکومت له خوا د پښتونستان ورځ وټاکل شوه چې په لویه کچه به یې لمانځه کیدله.

همدا ډول د کابل په منځ کې د پښتونستان په نوم يو څلور لاری ونوموه چې د پښتونستان جنډه به پرې هسکه وه. يواځې دا نه په ۱۹۵۵ د مارچ په ۳۰ په کابل کې د ټولو سفارتي اصولو په خلاف د پاکستان په سفارت حمله وکړای شوه او هلته يې د پښتونستان جنده ولګوله.

خو کله چې سردار داود واک په لاس کې واخيست په پاکستان کې ددغه هيواد لاس وهنې نورې هم زياتې شوې. اصلا افغانان خپله نه و بلکې تر شا يې روسيه او هندوستان و چې پاکستان کې لاس وهنو ته يې هڅول.

داود خان فکر کولو چې د بنګلديش په څېر به دوی هم وکولای شي چې صوبه سرحد له پاکستانه جدا کړي او د هندوستان مشوره هم ورته دا وه چې د بنګلديش په څېر به صوبه سرحد هم له پاکستانه جدا شي او دوی به په خپلو خرابو نيتونو کې بريالي شي.

خو دوی ډير ژر د شکست سره مخ شول د وخت په تيريدو سره داود خان هم پوی شو چې روسيه او هندوستان هغه ډول نه غواړي څنګه چې افغانان د صوبه سرحد په اړه فکر کوي.

همدا ډول له بل لورې د سردار داود خان خلاف پاکستان ته را هجرت شوي ځوانان هم په بريدونو کې مخکې روان و او سردار داود خان ته يې د خپل موجوديت احساس ورکړی و.

کله چې مې لومړی ملاقات د هغه مهال د کورنيو چارو له وزير نصير الله بابر سره وشو.

هغه د ځينو نورو سپارښتنو ترڅنګ له ما دا هيله هم وکړه چې دې برخې ته ځانګړې پاملرنه وکړم ځکه چې ذوالفقار علي بهټو په دې اړه ډېر جدي دی او هرڅومره چې کيدلای شي علاقه لري سردار داود ته داسې څه ورښکاره کړي چې له کبله يې هغه له پاکستانه مخ وګرځوي.

يعنې د بهټو صيب په فکر دا يو مهالنی کار و چې بايد ترسره شوی وی او هم هغسې وشو.

مونږ ډېر ژر افغان حکومت دې ته چمتو کړ چې پاکستان سره خبرو ته کيني او دپاکستان ضد کړنو نه لاس واخلي. بهټو صيب په دې برخه کې د نظامي فشار ترڅنګ د ايراني حکومت نه هم همکاري وغوښته چې افغانستان پاکستان سره ګډې مفاهمې ته وهڅوي.

سردار داود چې د شوروي څخه ناهيلی شوی و او تازه تازه يې په شوروي کې د بيرژنيف سره په يوه رسمي ناسته کې اړيکې هم خرابې شوې وې دا يې ښه فرصت و باله او پاکستان ته د نږدې کېدو لاس يې را وږد کړ.

بهټو صيب د ۱۹۷۶ کال د جون له ۷ مې تر ۱۱ مې نيټې پورې په يو رسمي سفر کابل ته لاړ او هلته يې د حکومت سره د دواړو هيوادونو په اړيکو او همکاريو بحثونه وکړل.

او هغه فرصتونه چې په دواړو هيوادونو کې و له هغې په ګټې اخيستنې سره د دواړو هيوادونو ترمنځ د تعلقاتو يو داسې فصل پرانيستل کيده چې د دواړو ملکونو په خير و.

تر دې پورې چې د دواړو ملکونو ترمنځ د هوايي تګ راتګ د بندو شويو لارو د خلاصون هوکړه هم وشوه.

له هغې وروسته په ۱۹۷۷ کال اکتوبر مياشت کې جنرال ضياالحق هم کابل ته لاړه او په حقيقت کې د بهټو صيب له خوا د افغان حکومت را ناراضه شوي مجاهدينو اړوند پيغام رسول او پوخې همکاريو وړانديز و چې ضاالحق بايد د افغانستان حکومت ته ورکړی وی.

په پاکستان کې د سردار داود خان په خلاف را مهاجر شويو ځوانانو باندې د محدوديتونو د وضع کولو او هغوی سردار داود ته په تحويل او يا له پاکستانه په ويستلو هم خبرې ډيرې مثبتې خوا ته روانې وې.

د ضياالحق له دورې وروسته ټاکل شوې وه چې سردار داود هم راشي نو يوه ورځ راته بابر صيب ويل چې سلطانه! ستا مننه چې مهم وخت کې دې يوه مهمه دنده پر مخ يوړله خو د بهټو صيب خواهش دی چې دا لړۍ مونږ همدلته نوره بس کړو مونږ د جمعيت اسلامي د مشرانو سره خبرې کړي هغوی به له کابله د راغليو ځوانانو سره خبرې اترې وکړي چې ياپې بيرته خپل هيواد او يا يې هم داودخان سره خبرو کولو ته چمتو کړي.

تر دا مهاله چې په دې برخه کې تر نورو ادارو حکومت ډير فعال و مونږ هم څه نه شو ويلی چې څه وکړو او څه به کوو خو د يو وخت له پاره مو د مجاهدينو د روزنځ لړۍ ودروله خو زړه مې ناقراره وه او داسې مې انګيرله چې د مجاهدينو د روزنې لړۍ نه بايد وځنډول شي.

شخصا زما وخت ناوخت افغان مجاهدينو سره ملاقاتونه کيدل او سلا مشورې مو سره کولې خو په رسمي توګه د حکومت له لورې مونږ ته ددې لړۍ د بندولو سپارښتنه شوې وه.

کابل ته له دورې وروسته د افغان مجاهدينو په اړه د پاکستاني پوځ رول زيات شو او د صدر داود د مړينې او د نور محمد ترکۍ د واکمن کيدو سره سم مونږ بيرته خپل کار ته دوام ورکړ او ډير په شدت مو کار شروع کړ.

جنرال ضياالحق نورمحمد ترکي ته چې د شوروي اتحاد له خوا د استاد لقب هم ورکړل شوی و يو خط وليږلو او د مبارکۍ ترځنګ يې ګاونډيو هيوادونو ترمنځ د ښو اړيکو غوښتو هيله هم څرګندده کړه خو داسې د خوښې وړ ځواب مو ترلاسه نه کړ.

د بې طرفه هيوادونو په کانفرانس چې د کيوبا په هوانا ښار کې جوړ شوی و د نورمحمد ترکي او جنرال ضياالحق ترمنځ يو ځانګړی ملاقات هم وشو.

ضيا صيب له راستنېدو روروسته وويل چې ترکی هم د شوروي په موګي مست دی او د صوبه سرحد د مسلې نه نه تيريږي.

که يو طرف افغان حکومت د شوروي اتحاد او هندوستان په لمسون پاکستان کې لاس وهنې ته زور ورکړی و بل لورې پاکستان ته را مهاجر شوي مجاهدينو ډله هم پراخيدله.

يو مهال مونږ ته ضرورت پيدا شو چې د مجاهدينو له خوا يو مهم پيغام کابل کې موجودو نورو مجاهدينو ته ورسوو، هغه مهال زمونږ لاسونه

دومره اوږده نه و نو ښه و یو هلکی چې صوبه سرحد کې د پوهنتون استاد و او مونږ سره په یو بل پراجیک کې کار کوونکی و د هغه کابل کې ځینو کسانو سره خاص اړیکې وې او باور پرې نه کیدلو چې د څه له پاره تللی بلکې هغه وخت به له صوبه سرحد نه ډیر شاعران او لیکوالان تلل او دا به اکثر هغه کسان و چې د پښتونستان خبره یې کوله او د افغانستان د قبایلو وزارت به په دوی سرمایه ګذاري کوله.

ځوانکي زمونږ پیغام تر خاصو کسانو رسولای و پاکستان ته د راغلیو مشرانو د خاصو سپارښتنو یوه نقشه له هغوی سره شریکه کړای شوه.

په یو هیواد کې د ګډوډۍ جوړولو هغه تجربه چې ما یې په اړه امریکا کې زده کړې کړې وې وخت را رسیدلای و چې باید همدلته مو باید عملي کړی وی. دا زما شخصي کار نه و بلکې د پاکستان د سالمیت له پاره مو باید دا کار کړی وی اوس به خلک وایي چې د پاکستان پوځ دا وکړل او هغه یې وکړل خو دا ډیره ګرانه ده چې دوی درک کړي هغه مهال مونږ ته د څه کولو ضرورت و.

دغه ګډوډي رامنځ ته کول که څه هم دومره ډیر لوی نه و چې د کمیونیستانو حکومت دې پرې له منځه لاړ شي خو په خپله د شوروي اتحاد او دافغان حکومت ترمنځ د ناباوریو او د ستونزو د زیاتېدو پر سر مونږ ته د اغیز اچوونکي کار فرصتونه ورځ تر بله زیاتېدل.

د حفیظ الله امین د وژلو او کابل ته د شوروي لښکرو په را دننه کیدو

زمونږ هغه خوب رېښتيا شو چې په افغانستان کې د يو سراسري شورش او بغاوت ته لاره هواره شي.

دا هغه مهال و چې د صدر ريګن له خوا پاکستان سره د زياتو مالي مرستو ژمنې هم شوې وې او عملي لړۍ يې هم شروع شوې وې.

زه ذوالفقار علي بهټو ته په ډېر احترام قايل يم هغې د پاکستان له پاره د يو لوی کار بنسټ کيښود په هغه مهال کې مې يوه ورځ نورو ملګرو ته وويل کاش بهټو صيب دا هرڅه په خپلو سترګو ليدلای وای چې څنګه د پاکستان يو دښمن هيواد د پاک پوځ د زړورو افسرانو د زحمتونو په بدل کې د پاکستان په يو ژغورونکي جعرافيې بدل شوی دی.

افغان جهاد او د امريکا مرستې

په اتيايمه لسيزه کې د پخوا په نسبت د امريکا مرستې او کومکونه له پاکستان سره دومره زيات شول چې مونږ هم حيران شو چې امريکا او دومره مهرباني؟

سره له دې چې ما د امريکايانو سره ډير ټرينګونه اخيستي و خو ډيرې خبرې داسې وې چې يواځې د مشرانو سره وې او مونږ هغه څه کول چې د مشرانو له خوا يې راته سپارښتنه کيدله.

زه او ما سره د آی ايس آی کابو له ۲ سوه زياتو لوړ رتبه افسرانو د هلالي جنډې د هسکې ساتلو له پاره مسلسل قرباني ورکوله او په ډيره ايمانداری مو خپلې چارې مخ ته وړلې.

زمونږ دملګرو له زړه دغې کار په افغان مجاهدينو کې يوه داسې شور او ولوله پيدا کړې وه چې د امريکا ولسمشرانو جيمی کارټر او صدر ريګن به يې تل صفتونه کول.

يوه شپه جنرال صيب ضياالحق مونږ څو لوړرتبه نظامي افسران ماښامنۍ ته ميلمانه کړي و د ضياصيب لخوا همدا خبره وشوه چې کارټر او ريګن وايي افغان مجاهدين د اسلام ريښتيني ساتونکي دي.

په دې سره اول ضیا صیب او بیا ټولو حاظرینو ښه شیبه وخندل.

ما چې په امریکا کې د یو څه وخت له پاره زدکړې کړې وې او لګ ډیر د هغوی خلکو په کار او تکتیک پوهیدم دومره زیاته مهرباني د پوښتنې وړ وه.

کله به مو چې د ځینو کارونو په اړه د مسوولو افسرانو ترمنځ جلسه کوله نو د امریکا په اړه بحث به خامخا کیده.

په اتیایمه لسیزه کې پاکستان د نړۍ د اسلام فکره ډلو د تګ راتګ په یو مهم مرکز بدل شو. زیات عربان او د نورو اسلامي هیوادونو نه به میلمانه راتلل او لیدو کاتو ترڅنګ به د اسلام اباد په هوټلونو کې دیره و. د عربانو په دغه منځ کې شیخ عبدالله عزام او شیخ اسلامه بن لادن هم راغلل چې هغوی د هوټلونو پرځای نیغ د مجاهدینو سره د اوسیدو پریکړه وکړه.

شیخ اسامه زما په خو ټرینګونو کې ګډون کړی د سعودي عربستان په اړه د هغه افکار عجیب او ماته یو ډول ډار تری کیده ځکه چې د امریکایانو سره یې هم ښه پالله خو بیا زمونږ نور همکاران ډیر بوخت شول.

په دغه مهال کې د مجاهدینو له پاره پرمختللې وسلې، وسایل او مالي مرستې هم ورځ تر بلې ډیرېدلې او ستېنګر مزایلونه هم د افغان مجاهدینو له پاره پاکستان ته را رسیدلي وو، چې زمونږ د کار په لا ښه کولو او پراجیکونو په کامیابولو کې یې ډیر اغیز درلود.

په خپله افغان مجاهدین هم دغو مرستو ته ډیر خوشاله و، ماته یوه کیسه

را یاده شوه په ۱۹۸۶ کال خبره ده، د امریکا د پارلمان یو غړی چې د افغان جهاد په ملاتړ او حامی یې زیات شهرت درلود چارلي ولسن پاکستان ته راغلی و، په اسلام اباد کې له ملاقات او مهمو رسمي جلسو وروسته یې له ما هیله وکړه چې یو روزنیز کمپ ته یې له ځان سره یوسم.

په هغې ورځ مونږ د میزایلونو په اړه ځانګړی درس درلود چې ولسن هم راسره په کې حاضر و.

د امیرګل باچا په نوم یو ځوان کمانډرد ټرینبنګ پر مهال د ستینګر میزایل په کتلو سره هغه په غیږ کې واخیست او د خوشالۍ رقصونه یې شروع کړل. چغې یې وهلې او کله به یې میزایل مچې کړ او کله به یې مونږ ته را وکتل.

چارلي ولسن راته کړل چې غواړي له دې زلمي سره خبرې وکړي، ما امیرګل باچا ته غږ کړ، یه هلکه دلته راشه!

ولسن وویل له ده وپوښته چې په دې مرسته خوشاله دی؟

ما د چارلي ولسن پوښتنه له امیرګل باچا سره شریکه کړه، هغه سر د انکار په توګه وخوځوه.

امیرګل باچا ویل چې امام صیب ده ته ووایه چې زه په دې مرسته نه یم خوشاله.

ما چې د امیرګل باچا خبره ولسن ته ترجمه کړه هغه حیرانه شو چې ولې؟

ما د ولسن خبره امیرګل ته ترجمه کړه، امیرګل وویل چې دا له ځمکې ویشتل کیږي خو مونږ نه شو کولای چې په دې سره د شوروي الوتکې پرې وولو او

ترخو پورې چې مونږ د شوروي الوتکې او جهازونه را ګوزار نه کړو په دې زمونږ کار نه کیږي.

چارلي ولسن چې کله د امیرګل باچا خبره واوریده یو دم په خپل ځای کې ودرید ماته یې کړل:

"Col. he has given me a big slap on my face,I will go back and get him stinger":

(امیرګل خو زما په مخ ښه څپیړه راکړه زه ځم او دې له پاره ستینګر میزایل راوړم.)

چارلي ولسن ریښتیا هم بیا ډیر په لږ وخت کې افغان مجاهدینو له پاره ستینګر میزایل راوړل.

یوه خبره چې مونږ یې د امریکا په همکارۍ تل شکمن کولو او د یو باوري دوست په سترګه مو ورته نه شو کتلای هغه مونږ سره د دوی چلبازي وه.

زما اکثرو ملګرو به ویل ولې امریکایان مونږ ته له مصر او نورو ځایونو څخه روسي او چینایي وسلې اخلي او مخامخ خپلې وسلې نه راکوي شاید امریکا په مونږ باندې کارونه کول غوښتل او خپله یې نه غوښتل چې په جګړه کې مخامخ له روسیې سره ښکیل شي.

خیر په امریکا کې د چارلي ولسن لابي او دلته زمونږ کار د دې سبب شول چې په ورکړل شویو وسلو او میزایلونو د شوروي په ماته کې له مونږ سره همکاري وکړي او دا لړۍ چټکه کړي.

جینوا معاهده، ضیالحق او افغان جهاد

ویل کیږي چې په سیاست کې همیشنی دوست او همیشنی دښمن نه وي دا بیخي سمه خبره ده کله چې د یو هیواد ګټې مطرح وي او د ملک د بقا مسله وي هلته باید او باید دوستي او دښمني د خپلو ګټو پر اساس تعریف کړای شي، له بده مرغه د ذولفقار علي بهټو د حکومت په ورستیو وختونو کې زمونږ دملک بهرنی سیاست یوې بلې خوا ته په تلو شو، د پیپل پارټۍ د مشرانو ترمنځ داسې نظریاتو ځای و نیولو چې هغوی له هغه خطه په اوښتو شو کوم چې زمونږ د پوځي قیادت او د امریکا ترمنځ یوه مشترکه لاره ټاکل شوې وه.

هر څو که هغه مهال د سیاسي مسایلو او ادلون بدلون سره څه سر و کار نه و خو راته یاد شي چې بهټو صاحب پارلمان ته په خپله وینا کې د سپین فیل(امریکه) په اړه توندې څرګندونې وکړې او زیاته یې کړه چې سپین فیل ورڅخه خفه دی، په همدې غونډه کې یې د خپل بهرني سیاست اړوند ځینې خبرې هم کړې وې خو تر ټولو د ټینګار نکته یې د پاکستان او امریکا ترمنځ رامنځ ته شوې نظریاتي فاصله وه.

په دې شرایطو کې د پاکستان دننه سیاسي خرج و مرج او په پوځ باندې نیوکې او د پوځي چارواکو د بې وخته ادلون بدلون نغارې هم د پیپل

پارټۍ او حکومتي چارواکو له خوا و غږول شوې چې دا سراسر زمونږ په تاوان وي، د پاکستان حکومت باید تر یوې مودې صبر کړی وی چې په سیمه او نړۍ کې څه رامنځ ته کېدونکي دي له هغې وروسته مونږ کولای شو چې د خپل هیواد او همدا ډول د خپل هیواد د ګټو په اړه په سړه سینه یوه پرېکړه وکړو.

د ۱۹۷۷ م کال د جولاي په ۵ نیټه د پوځي قیادت پرېکړه دا شوه چې پیپل پارټۍ نه حکومت په لاس کې واخلي او د پاکستان د آیین د ځینو مادو په تعطیل سره تر یوه وخته پورې پوځ د ملک چارې پر مخ یوسي.

ددغې پوځي کودتا په پایله کې جنرال ضاالحق د واک چارې په لاس کې واخیستې او بیا د وخت په تېرېدو ریفرنډم هم وشو او په دې توګه د ضیا صیب په حق کې د صدارت پرېکړه وشوه.

دا د افغان جهاد ډېر بهترین دور و او ضیا صیب وکولای شول چې په ډېره میړانه پاکستان له ټولو خطراتو څخه را بهر کړي او دخپلو لویو اهدافو له پاره د نړیوالو قوتونو په ملګرتیا په سیمه او نړۍ کې د پاکستان له پاره یو نوی ځای پیدا کړي.

دا ځکه ضروري و چې زمونږ دښمن هیواد هندوستان د افغان حکومتونو په ملګرتیا په بلوچستان کې مونږ ته د اور بوزغلي کرلو په کوښښ کې و، بلخوا روسیه هم د هندوستان په طرف وه او په داسې حالاتو کې د بهټو صیب په څېر پریکړه کول نه یواځې پاکستان یواځې کول وو بلکې د

بلاګانو خولې ته يې اچول وو.

صدر ضياالحق په هره غونډه هره ناسته کې د افغان جهاد له پاره نه ستړې کېدونکې هڅې وکړې او کابو ۸ کاله هڅو او کار وروسته ضيا صيب په مجاهدينو کې داسې يو ځای پيدا کړ چې افغان مجاهدينو د خپل يو مشر او خواخوږي په توګه ګڼلو، جهادي مشرانو به له ضيا صيب سره مشورې کولې او ده به هم په خپلو خاصو ناستو کې هڅوی ته ضيا ورکولو.

يوه بله خبره مې چې له ياده ونه وځي رچرډ ويلسن او دهغه د ملي امنيت مشاور هنري مکسنجر هم په دې ډېر زور راوړلو چې د اشتراکيت او لادنيت پر وړاندې يواځينی سپر هغه ديني او اسلامي نظام کيدلای شي او د ضيا صيب هم همدا خيال وو، هم هغه و چې ضيا صيب د مذهبي ګوندونو په ملاتړ په پاکستان کې هم د اسلامي نظام د رامنځته کولو وړانديز وکړ او ددې کار له پاره يې پوره هلې ځلې وکړې.

ضيا صيب له ۱۹۷۷ د جولايي له ۵ مې تر د جينوا د معاهدې افغان جهاد سره دومره نږدې پاتې شو چې دا د افغانانو د بابا په نوم مشهور شو او کله چې د الوتکې د چاودنې پيښه رامنځ ته شوه ما خپله کتلي چې افغان کماندرانو او مجاهدينو په سرو سترګو ضيا صيب پسې ژړلي دي .

ضيا صيب زمونږ ملګرو ته د هر ډول همکارۍ راکولو ډاډ راکړی و او حوصله يې راکوله چې کله لږه نوره سختۍ هم وګالو پاکستان له يو مشکل وخت نه وباسو او بيا به په دې سيمه زمونږ د بيرغ واکمني وي.

ضیاالحق صیب له کودتا پوره اته کاله وروسته خپله وفا پوره کړه او په پاکستان کې د ګاکنو له پاره یې اعلان وکړ خو بیا هم ځینې سیاسي ډلو مخالفت وکړ او په دې سره سیاسي کړکیچ لا پسې زیات شو.

خو د ټاکنو په پایله کې سیاسي قیادت د محمد خان جنیجو د لومړي وزیر په توګه وټاکل شو، محمد خان جنیجو د ایوب خان په وخت کې هم حکومت سره د مواصلاتو د وزیر په توګه کار کړی و، ضیاصاحب داسې ګڼله چې نوموړی به له دسره ډیر هم فکره وي او په دې توګه به پاتې کارونه سم مخ ته لاړ شي خو داسې ونه شول او د ځینو نورو مسایلو ترڅنګ د جینوا معاهدې په اړه د دواړو ترمنځ شدید اختلافات رامنځ ته شول.

زه چې وایم امریکا له مونږ سره تل جفا کړې او مونږ یې تل په خپلو کې په جنګ اچولي یو نو دلته وایم کنه چې ډیر ژر د امریکا سیاسي قیادت د محمد خان جنیجو سره خپل روابط پاخه کړل او له هغه یې د جنیوا معاهدې په اړه همکاري وغوښتله.

ضیا صیب د جنیوا معاهدې سره جوړ نه و، هغه نه غوښتل چې د دومره لوی بری نه وړاندې په داسې شکل مونږ دې جنګ نه په شا شو چې اتیا سلنه د ګټې پریکړه یې زمونږ په حق کې کیدله.

ضیا صیب نه غوښتل چې د جنیوا معاهده دې د افغان جهاد لاسته راوړې ثمره ضایع کړي بلکې هغه وخت د پاکستان پوځي قیادت نظر دا و چې

قیادت باید جهادي ډلو ته وسپارل شي خو داسې ښکاریده چې امریکا له دې سره جوړه نه وه، او د امریکا له پاره دا مهمه وه چې د جنیوا معاهده لاسلیک شي او په هغې کې د پاکستان موجودیت هم یې ضروري ګڼلو. هغه وخت هم زمونږ دا خیال و چې ددغې معاهدې په امضا سره امریکا پاکستان بدنامول غواړي او خپلو نورو مقاصدو ته رسیدو له پاره په یو داسې کار لاس پورې کوي. خو بدقسمتي دا وه چې مونږ سره چا لومړي لاس معلومات نه شریکول او بل مونږ هم دا د ځان له پاره غوره ګڼلې وه چې څه کیدونکي دي بس مشران شته او هغوی پوهیږي چې څه وکړي مونږ خو د حکم تابع و او هغه څه مو باید کړای وی چې را سپارل شوي و.

که د جنیوا معاهده هغه ډول شوی وای څنګه چې د پاکستان پوځي قیادت غوښتله نو زه باور لرم چې اوس به مونږ په افغانستان کې یو داسې ورور اسلامي هیواد درلودلای چې د پاکستان سلامتیا به په کې خوندي وی. ما په خپله د جهادي کمانډرانو او مشرانو نه اوریدلي و چې دوی به ویل مونږ د داود خان او د کمیونیستانو غوندې حکومتونه نه جوړوو چې په خلکو ظلمونه او غیر اسلامي کارونو ته دروازې خلاصوي بلکې مونږ اسلامي نظام جوړوو د کوم له پاره چې مونږ وینې ورکړې دي او کلونه کلونه مو جګړې وکړې.

د جنیوا له معاهدې وروسته د پاک پوځ د مشرانو نظر دا و چې د وزیر اعظم په توګه د خان محمد جنیجوپاتې کیدل نور د پاکستان له پاره مناسب نه دي، خو ډیر وخت لا تېر نه و چې د ضیا صیب د الوتکې د

چاودنې پېښه رامنځ ته شوه او په دې توګه افغان جهاد ته یوه غټه صدمه ورسیده، امریکا په خپل هدف کې بریالۍ شوه روسیه له افغانستانه خپل پوځونه وویستل، افغان مجاهدین خپل هدف ته ورسیدل او د نجیب حکومت یې نسکور کړ خو د جنیوا د معاهدې د امضا له کبله تر ټولو نه جبران کیدونکی تاوان پاکستان ته ورسید او د کلونو کلونو خوارۍ یې په اوبو لاهو شوې.

دا به تاریخ یاد ساتي چې خان محمد جنیجو افغان جهاد ته غټه ضربه ورسوله.

د روس له ماتې وروسته امریکا له افغانستانه سترګې واړولې او ټولې لانجې او ستونزې یې پاکستان ته پرېښودې چې پاکستان په کې خپل دوستان هم له لاسه ورکړل او په داخل د پاکستان کې هم بلا شی ستونزې وزیږېدلې. مجاهدین د یو اسلامي نظام په جوړولو کې پاتې راغلل، خپل منځي اختلافات ددې سبب شول چې د جهادي تنظیمونو سوچ د پاکستان په اړه خراب شي او د پاکستان مخالفو قوتونو ته د ګوتې کېښودو ځای پیدا شو.

هغه ډول چې مونږ غوښتل د مجاهدینو حکومت هغسې جوړ نه شو، مونږ خو دا ګڼله چې افغانستان به د پاکستان لکه د پنځمې صوبې په شکل وي مونږ به د یو ښه ګاونډي هیواد په توګه له دې سیمې هر ډول ګټه اخیستلای شو او دا جعرافیه به کله هم زمونږ په خلاف بیا استعماله نه شي او نه به هم د پاکستان دښمن دلته د پښې کېښودو د ځای پیدا کولو

جوګه شي خو دا هرڅه يو خوب شول او مونږ په تش ميدان پاتې شوو.

مونږ ډير کوشش وکړ چې د جمعيت اسلامي او حزب اسلامي په مشرۍ افغانستان يو سياسي حکومت جوړ کړي خو ددوی ترمنځ اختلاف، جنګونو او شخړو مونږ په يو بل فکر مجبور کړو او دا مو د ځان له پاره يوه ښه لاره وبلله چې د طالبانو ملاتړ وکړو او يوه سيمه د ځان له پاره خوندي پيدا کړو.

هم هغه و چې د مجاهدينو ترمنځ له يو اوږد ځو کلن جنګ وروسته طالبان دخلکو له پاره د سولې د فرشتو په توګه را پيدا شول او په ټول افغانستان يې قبضه وکړه او مونږ ته يې د پاکستان د خونديتوب يو نوی فرصت په لاس راکړ.

د طالبانو اسلامي امارت

افغان جهاد او ۳۵ مثالي ځوانان

د افغان جهاد د غوړیدا ورځې وې، ورځ تر بلې به ښه خبرونه راتلل، روسي او کمېونستي لښکرو ورځ تر بلې خپل مورال له لاسه ورکولو او افغان مجادینو پیش رفت کولو خو د مشرانو له خوا یوه ورځ د یو ضرور کار له پاره را وغوښتلای شوم.

کله کله به زه حیران شوم چې د ځینو دومره مهمو مسایلو باور ولې پر ما کیږي، خو بیابه مې چې خپل ځنګ کې د آي ایس آی خپل وطن دوسته افسران ملګري ولیدل چې ماسره به یې په ډیره میړانه او مینه د پاکستان له پاره شپه ورځ کار کولو نو سر به مې له ویاړه هسک شو او شکر به مو وکړ چې دومره یو د پاکستان له پاره جنګیږو او د پاکستان له پاره خوله تو یوو، د افغانستان او نړۍ له ګوډ ګوډ څخه د راغلیو مجاهدینو له پاره د پوځي لنډ مهاله او اوږدمهاله زدکړو دغه لړۍ مونږ ته په یو عشق بدله شوې وه، ځکه چې په دې کې مو په مستقیم ډول د پاکستان د بقا خوبونه لیدل او هغوی مجاهدینو به هم مونږ سره ډیره همکاري کوله او زمونږ مشورو او لار ښوونو ته به یې غوږ نیولو. نو زمونږ ددې دومره اعتماد او بریالیتوب راز په همدې کې و چې دا جنګ مو د پاکستان له پاره مهم باله

او دلته ستړتیا مو زغمله.

د ۱۹۸۵ کال میلادي په اوږدو کې زمونږ د ملګرو د راپورونو پر اساس مونږ ډیر پرمختګ کړی د آی ایس آی او پاک ارمي د مشرانو دغه جلسه کې زما ډیره هیله دا وه چې زمونږ په لاسته راوړنو او پرمختګونو به غړیږو له مونږ به شکریه کیږي او شاباسی به راکولی کیږي.

داسې فکر راسره و چې هرڅه زمونږ لاس کې دي او نږدې راتلونکي کې به لویه خوش خبري تر لاسه کړو، خو د مشرانو او پوځي چارواکو په دغه جلسه کې چې کومه اندیښنه را پورته کړای شوله له مایې هرڅه هیر کړل.

د آي ایس آی د یو اوږد خیړنیز راپور له مخې ورځ تر بلې په افغان مجاهدینو د نورو هیوادونو د استخباراتو او ایجنسیو اثر او روسوخ مخ پر زیاتېدو و، تر دې پورې چې د کره ثبوتونو سره دا روښانه شوې وه چې د افغان مجاهدینو د یو یو شمیر مشرانو له خوا په ښکاره د آي ایس آی د افسرانو مخالفت کیدلو، د هغوی له لارښوونو سرغړونه کیدله او په ورسپارل شویو نقشو عمل نه کیده.

په دې راپور کې دا هم راغلي و چې ځینې جهادي کماندړان په پاکستان بد ګمانه شوي او فکر کوي چې هر څه د امریکا له خوا دوی ته ورکول کیږي او آي ایس آي په ورکړل شویو مرستو کې خورد بورد کوي نو له دې کبله د ځینو هغوی پام یې بل خوا اوښتی دی.

د آی آیس آي هغه افسرانو چې د امریکایي مشاورینو تر نظارت لاندې یې افغان مجاهدینو سره کار کولو خپلو راپورونو کې ویلي و چې ورځ تر بلې د امریکایي ایجنسیو اړیکې افغان مجاهدینو سره ښه کیږي.

اخوا د ایران اسلامي جمهوریت له لورې هم افغان مجاهدینو سره د مرستو لړۍ پراخه شوې وه، انګلیس، فرانسه او جرمني هم روابط مضبوط کړي و.

د استاد سیاف له خوا عربانو سره ډیر ښه کمونیکیشن شوی و او مرستو یوه لویه برخه د جلال الدین حقاني د دفتر او استاد سیاف د دفتر له خوا تر لاسه کېدلې او دا هغه څه و چې مونږ ته خواشینونکي وو.

په جلسه کې د اکثره مشرانو رایه دا وه چې د افغان جهاد دنګرانۍ مشري باید تل د پاکستان لاس کې وي او بل هرڅوک که دې میدان ته را ګډیږي نو باید د پاکستان له لارې خپل کارونه مخ ته یوسي.

د یو اوږد میټینګ او بحثونو وروستو ماته یوه نوې نقشه په لاس کې را وسپارل شوه.

مشرانو غوښتل چې زه د پنځوسو په شاوخوا کې نوی کمانډران ټرینګ کړم، ددغو کسانو ځانګړتیاوې هم را وښودل شوې، دوی باید د عصري زدکړو پر ځای دیني زدکړې ولري. دیني زدکړې یې هم باید د نړیوالو عصري سستمونو پر ځای د مدرسو او جماعتونو له لارې تر لاسه کړي وي.

زمونږ داسې کسان پکار و چې هغه باید دینداره وي او په دې فاني دنیا

غولېدونکي نه وي.

د يو عالم سوچونو سره له دې جلسې را ووتلم او د يو نوي کار له پاره مې له تلوسې ډکې شيبې شمارلې

په دې برخه کې د افغاني مجاهدينو مرستې ته اړتيا وه نو مناسبه مې وګڼله چې د مولوي محمد نبي محمدي سره په اړيکه کې شم.

مولوي محمد نبي محمدي چې د افغاني مجاهدينو لنډرانو په منځ کې تقوا دار او پاک مجاهد و پاکستان سره يې خاص مينه وه او تل به يې مونږ ته د پاکستان د بقا دعا ګانې کولې.

مولوي محمد نبي ساده او مخلص انسان و د هرې مرستې له پاره به مو چې پرې غږ وکړ نو نه يې نه کوله.

د مولوي محمد نبي محمدي صيب ګروپ کې يوه ځانګړتيا دا وه چې د افغانستان زيات شمير ديني عالمان په دې ډله کې وو او د مدرسو طالبانو به هم دې خوا ته ډېره مخه کوله. هغه رنګه اشخاص چې زما پکار و هغه مې دلته پيدا کولای شول.

په همدې دوران کې مې په يوه جلسه کې د مولوي صيب محمدي نه دهمداسې ځوانانو غوښتنه وکړه چې زه بايد هغوی ته ځانګړې روزنې ورکړم.

د عيسوي کال ۱۹۸۵ د مې مياشتې ۷مه نيټه مې د روزنې لومړۍ دوره

پیل کړه.

مولوي محمد نبي محمدي ماته د ۵۰ ځوانانو یو لیست راکړ او همدا ډول یو لست ځوانان مې په نورو ځایونو کې په نښه کړي و خو د ۶۰ ځوانانو له دې ډلې مې ۳۵ ځوانان بیل کړل، دا هغه ځوانان و چې د ټریننګ په لومړي پړاو کې مې وموندل چې د کار خلک دي او زمونږ له پاره ډېر څه کولای شي.

اوس دا د امریکا په ډالرو روږدي پاکستان دشمنه کسان راشي او مونږ ته د ترهګرو سره د تعلقاتو پیغور راکوي.

دوی سوچ هم نه شي کولای چې مونږ څه وکړل او څنګه مو وکړل؟ تاسو باور وکړئ له دغه ۶۹ ځوانانو د ۳۵ ځوانانو را بیلول او په دې کې زمونږ دکار خلک پیدا کول دا وړه خبره نه وه شپه او ورځ محنت و. دا په مونږ انتقاد کوونکي دې راشي د پاکستان له پاره دې دومره قرباني ورکړي زه بیا وګورم چې د دوی په زړه څه تیریږي.

دې ۳۵ ځوانانو ته باید ما څو ټریننګونه ورکړای وی، یو خو په ملک کې د ګډوډۍ جوړولو مهارتونه و چې څنګه په یوه جوړه ټولنه کې د خپل اثر او رسوخ پیدا کولو له پاره او دیو ملحد نظام ړنګولو له پاره خلک په ځان راټول کړای شي او یو شورغوغا جوړه کړي.

دویم: چریکي جنګونه هغه څه و چې دې ۳۵ کسیزې ډلې باید زده کړی وی، په دې ټرینښګ کې مو دې ډلې ته ځانګړي عصري د چریکې جګړې

مهارتونه ور زدکړه کړل، افغانان په چريکي جګړو کې ډېر تکړه دي ما د افغانانو تاريخونه ولوستل او پيدا مې کړه چې په دغه مهارت که افغان ځوانان وروزو زمونږ له پاره يوه اوږده جګړه پرمخ وړلای شي.

تاسو يقين وکړئ دغه ځوانان چې اکثره يې په مدرسو کې په زدکړو بوخت و په غرونو او رغونو کې داسې روزنې ترلاسه کولې چې د سترتيا نوم يې نه اخيست او نه هم په شا کيدل همدا و چې زما دلچسپي هم ورسره زياته وه او دهغوی پرمختګ ته به من من غټيدلم.

دريم: دې ډلې ته مو ور زده کړل چې په مشکل وختونو کې څنګه دوی د ځان له پاره اکمالات وکړي، ضرور نه ده ټول عمر دې پاکستان يا امريکا يا سعودی عربستان دوی له پاره پيسې ورکوي او دوی دې بيا جګړه مخ ته وړی. دوی بايد داسې روزنه ليدلی وی چې په خپلو کمو امکاناتو باندې جګړه مخ ته يوسي يعنې يوه ارزانه جګړه وکولای شي نه دا چې په وړه جګړه هم ملا ماتوونکې مصارف او لګښتونه راشي.

په برخه کې د عشر او زکات د ټولولو له لارې، دحکومتي او اينجييوز د کار کوونکو د اغوا کولو له لارې او د خلکو ترمنځ د روغې جوړې کولو له لارې د پيسو او زمانتونو اخيستل بل هغه څه و چې دوی ترې خپل امکانات برابرولای شول.

دې ډلې يوه ورځ سخته پوښتنه کې راګير کړم او ما فکر هم نه کولو چې کله به مې خپل شاګردان هم را بندوي.

افغانستان کې کوکنار او چرس ډېر دود دي نو د آپین او چرسو د قاچاق کوونکو او کاروباریانو سره شریک کار کول او یا هم د هغوی سره د مرستې کولو او د هغې لارې د پیسو پیدا کولو په اړه دوی سره غږېدو، چې پوښتنه یې وکړه دا خو حرام دي استاده نو مونږ څنګه له دې لارې پیسې راوړو؟

ما کوشش وکړ خو پوی شوم چې ناکام یم او دوی ته سم ځواب نه شم ورکولای.

مونږ سره په د آی ایس آی په یو بل ګروپ کې ځینې افسران ملګري وو چې د هغوی مجاهدینو سره په دیني او دهغوی د ذهن جوړولو برخه کې کار کولو.

داسې کسان چې ماښام کې به مونږ کله کله د مشرانو لخوا د شپې ملسمتیا برابریدله نو دوی به شراب هم څکل او سهار به بیا د کار په ځای کې داسې و چې سم پاخه ملایان به ښکاریدل، ما به ورته ویل چې دومره دوه مخې ژوند کول به تاسو ته تجربه کیږي چې څومره ګران دی خو هغوی خندل او ویل به یې چې بس اوس مونږ ملایان یو.

نو هلته مې د یو غټ افسر نه ددې پوښتنې د حواري له پاره پوښتنه وکړه هغه یو ساده مثال راکړ او دا بیا زما دې ډلې بیخي قبول کړ.

هغه ویل چې ورته وایه د خدای لاره کې جهاد له پاره هرڅه روا دي کله چې ته د خدای ج د دین ساتنه کوې نو هغه بیا ستا داسې وړو وړو غلطیو

ته نه ګوري.

دهغه د خولې يوه عربي جمله خدايزده چرته يې ياده کړې وه اوس هم راته ياده ده او دا مجاهدين پرې راضي شول. هغه جمله څه داسې وه. (الضروريات تبيح المحضورات) يعنې ضرورتونه بنديزونه رفع کوي.

ځينې نور ټرينګونه مو هم دوی ته ورکړل يعنې څنګه د يو اسلامي نظام رامنځ ته کولو له پاره دوی کار وکړي او يو ماډل نظام جوړ کړي چې هغه په ټوله معنی ښه وي.

په دې برخه کې ځينو بهرنيو مشاورينو هم مونږ سره برخه واخيسته هرڅو زه يې مخالف وم خو د مشرانو له خوا امر و نو نه مې شو کولای چې مخالفت يې وکړم.

مونږ چې په کوم ماډل حکومتي نظام باندې دوی سره کار وکړ دومره يې خوښ شو چې هره شيبه يې انتظار کولو چې کله به مجاهدين بريالي کيږي او دوی به افغانستان کې داسې يو نظام جوړوي.

دا دومره يوه خطرناکه او فعاله ډله شوه چې کله کله به زه وډار شوم چې هسې نه ده دوی په ملک کې څه اړی ګړی رامنځ ته کړي او د دوی صلاحيتونه هسې نه چې په منفي لارو کې استعمال شي.

نو له همدې ويرې مو ددې ډلې له پاره يو کلک او تکړه محب وطن ديني عالم د دوی په سر کې مشر کړ.

ملا عمر، ملا رباني، ملا برجان او ... دهمدې مثالي ۳۵ کسیزې ډلې غړي وو چې مونږ پرې زحمتونه وویستل.

دغې ډلې هر ډول وسله هم کارولای شوه او ډيره تکتیکي جګړه يې پر مخ وړلای او رهبري کولای شوه، په امتحاني ډول مو څو جګړو ته را وليږل چې ډير بريالي راغلل.

په همدغه ازمیښتي دوره کې له دې ډلې څو کسان ان شول ملا عمر په همدې ازمیښتي دورو کې يوه سترګه له لاسه ورکړه.

د ملا عمر د سترګې په اړه به درته سهي او ريښتيني کیسه وکړم په دې اړه ځينې افسانې هم مشهورې دي.

داسې ويلی کيږي چې کله په جګړه کې دده يوه سترګه زخمي شوه نو دا دومره بهادر او شجاع انسان و چې په چاقو سره يې د سترګې زخمي شوی ګاټې را وويست او ګوزار يې کړ او بيا يې په جنګ شروع وکړله.

د هغه د يو مافوق البشر انسان ثابتولو له پاره دا يوه دروغ کیسه مشهوره شوې ده، اصل خبره دا ده چې په ځانګړې توګه دهغه د سترګې علاج د کراچۍ په يو هسپتال کې د پوځ په ننګرانۍ کې وشو. او هغه سره د شوي چلند او همکارۍ له کبله هغه ډير خوشاله او تل به يې زمونږ د ملګرو دا مرسته يادوله.

خبره مې د ۳۵ کسيزه ډلې د اتلوليو کوله ددغې ډلې څو تکړه کسان ان شول خو پاتې يې د ملا عمر مجاهد په څنګ کې راټول وو او هغه ته يې

صلا مشورې او د امارت د چلولو برخه کې لويه قرباني ورکړې ده.

د هم هغې ۳۵ کسيزې ډلې د پاتې شويو مجاهدينو له لاسه نن امريکا هم د سر په کاسه کې اوبه څخي او هغوی د کويټې او د طالبانو په نظامي شورا کې سره راټول دي.

په دغه ۳۵ کسيزه ډله کې چې کوم کسان و د حزب اسلامي، جمعيت اسلامي او حرکت اسلامي د تنظيمونو کماندهران او مجاهدين شامل وو، په لومړيو کې چې ملا عمر مجاهد د کوم قوماندان سره و هغه د جمعيت اسلامي قوماندان و خو د حرکت اسلامي ګوند له ځينو قوماندانو سره يې هم خاص مراسم او تګ راتګ و.

زما ترڅارنې او مستقيمې لارښوونې لاندې دغه ډله په خاصو هنرونو سمبال کړای شوه او د روزنيز کيمپ وروسته يو ځل بيرته زه خپلو پخوانيو کارونو ته وګرځيدلم او نور پوی نه شوم چې ددغې ډلې روزنه د څه له پاره وه او څه مو پرې کول خو دومره ورته خوښ وم چې نورو مجاهدينو سره په ډيره ميرانه او او اوږه په اوږه جنګيدله او ښه ښه خبرونه به يې له منځ نه راتلل.

روسيان له افغانستانه هم ووتل، د نجيب حکومت هم ړنګ شو او کابل افغان مجاهدينو هم ونيولو، بيا د ګلبدين حکمتيار او استاد رباني د تنظيمونو ترمنځ سخت جنګونه هم وشول او همداسې په کابل او ځينو ولايتونو کې د قومي، ژبني او تنظيمي جګړو لړۍ پسې وغځيده چې

کیسه تر ۱۹۹۴ میلادي کال پورې را ورسیده.

په دې مهال کې امریکا سترګې بدلې کړې نورې دنیا هم مونږ او هم افغانان یواځې پریښودل او همدا و چې افغانستان ته د روس له وتلو د سولې پر ځای د جنګ داسې اور داخل شو چې دا دی تر ننه هم مونږ د هم هغې اور په مړه کولو لګیا و

که امریکا او ملګرو ملتونو افغانستان ته نه وه شا کړې او هلته یو اسلامي حکومت جوړ کړای شوی و نو دا دومره ترخه حالات به نه راتلل خو امریکا ډاریدله چې افغان مجاهدینو کله یو سوپر ځواک لرونکی هیواد مات کړ نو که یو قوي حکومت جوړ کړي نو د امریکا د ماتولو توان هم پیدا کولای شي نو ځکه یې افغان جهادي تنظیمونه خپلو کې سره په جنګ پرېښودل او خپله ورته د خیر په غونډۍ کېناستل حتی د دوی ترمنځ د روغې جوړې یوه وړه هڅه یې هم ونه کړله، اوس را پاڅېدلي دي او وایي مونږ افغانستان ته امن راوړو، امریکایان ډیر بې وفا خلک دي دوی چې څنګه پاکستان یواځې پریښود او نن په مونږ باندې د دوی د بهرنیو چارو وزیره هیلري کلنټن تورونه پورې کوي، جوړ دوی نه هیر شو چې همدا خلک و چې د پاکستان پوځ یې هڅولو چې افغان جهاد کې برخه واخلي اوس چې کله یې خپل مقصد پوره شو نو په افغانستان کې یو ځل بیا انډیا ته لاره هواره کوي او پاکستان ته په افغانستان کې دښمنیانې جوړوي.

امریکا باید له یاده ونه باسي چې د پاکستان شکر الحمدالله یو اسلامي او آټومي قوت دی او مونږ څه عراق او افغانستان نه یو چې دوی به مو په

هیواد یرغل کوي او مونږ به خړ خړ ورته ګورو.

د پاکستان پوځ چې د خپل وطن دفاع له پاره د روسیې غونډې یو سوپر پوځ ته ماتې ورکولای شي نو امریکا به هم ډیر ژر داسې څه ووینې چې یاد به یې ساتي.

د پاکستان پوځ داسې میړني ځوانان او سرتیري لري چې ډیر ژر به افغانستان دوی ته په یو جهنم بدل کړي او ورته به ورښکاره کړي چې د پاکستان په خلاف سازش څه تاوانونه لري.

مونږ په دې شرارتونو لا هم هغه ۱۹۹۳م کلونو کې پوهیدلي و خو له بده مرغه زمونږ ځینې بزدله جنرالان خرڅ شول او مونږ یې له ستونزو سره مخ کړو. مونږ ددې له پاره قربانۍ نه وې ورکړې چې امریکا دې خپلې ګټې خوندي کړي او بله ورځ دې برته په پاکستان مخ را واړوي.

امریکا لا هم هغه وخت نه غوښتل د روسیې پر وړاندې ځان د خبرې سر کړي خو دا پاکستان و چې هرڅه یې پر ځان ومنل او یو سخت دشمن سره مخ شو. نو د امریکا ارادې په وروستیو کې خرابې وې هغه کارونه چې مونږ د افغان جهاد کې له ګډونه باید د پاکستان له پاره کړی وی نه وو شوي، د شوروي په خلاف جګړه کې باید مونږ ته زمونږ حق راکړی شوی وی خو مونږ چې لیدل په کابل کې د مجاهدینو له حکومت جوړېدو وروسته هرڅه زمونږ له لاسه ووځي.

یو ځل بیا انډیا په ډیره سپین سترګۍ په افغانستان کې زمونږ خلاف

کاروانه پیل کړل. یو لورې یې غوښتل چې مونږ ته په هلمند، نیمرزو، کندهار، خوست، ننګرهار او کونړ کې سازشونه جوړ کړي او بل لور خوا یې په همدې شوموموخو زمونږ د لویو پراجیکونو مخه نیوله.

د په میډیا ناست د اوتو کړو جامو خلک دې ماته جواب راکړي چې په دې وخت کې به دوی څه کولای؟

دوی را پاڅیږي مونږ ته اوس وایي چې تاسو ترهګرو ملاتړ کولو، مونږ ترهګر نه ملاتړ کول بلکې مونږ د پاکستان سهي ملګري ملاتړ کول. هرڅوک چې د پاکستان ملګري وي او خپل ورور یې بولي مونږ هغه حمایه کوو.

مونږ اوس هم خپل دغه ملګري مجاهدین ګڼو ترهګر خو امریکا او انډیا ده چې انسانانو ژوند یې ورتریخ کړی دی تاسو وګورئ!

په عراق کې امریکایي عسکرو څنګه د انسانانو تذلیل وکړو په افغانستان کې یې څنګه د خلکو تذلیل وکړو. په عراق کې انسانان په سپیو وخوړل او په افغانستان کې یې ښځې بې ستره کړې.

افغانان خپل سر ورکوي خو د خپلو میرمنو بې عزتي نه شي برداشت کولای تاسو به وګورئ چې ډیر ژر افغان مجاهدین د مغرورې امریکا پښې ماتې کړي او یو ځل بیا په افغانستان کې اسلامي نظام قایم کړي.

کندهار، ۱۹۹۴کال او زه

هغه مهال چې د افغانستان په هر ولایت او سیمه کې خانه جنګي پیل شوې وه او د مجاهدینو حکومت په څو ډلو تقسیم شوای و نو ماته د خپلو مشرانو له خوا یوه نوې دنده را وسپارل شوه.

عجب صورت حال و، یا خو د مشرانو ډیر باور و او یا بله کومه مسله خو زه یې په کور دمې ته نه یم پریښی، یو ځل مې د مشرانو په یوه غونډه کې وویل چې مشرانو پرې ډیر وخندل، هغه داسې و چې دوی ماته یو ځل بیا افغانستان ته د ننوتلو امر وکړ او د مهمې دندې د تر پای ته رسولو سپارښتنه یې راته وکړه.

ما ورته ویل: تاسو لکه چې نه غواړئ زه د پاکستان په خاوره ژوند وکړم؟

نو خپل یو مشر راته کړل، چې سلطان په حقیقت کې مونږ له تا ډاریږو نو ځکه دې د ځان په شاوخوا کې نه شو پریښودلای او په دې سره د ناستو ټولو ملګرو په منځ کې د خندا یو خوشګوار ماحول جوړشو.

له بدقسمتۍ نه خو زمونږ ولسي حکومت تل د پوځ سره همکاري نه کوي او په ډیر حساس وخت کې د پوځ خلاف ودریږي. د پوځ او بهټو کورنۍ ترمنځ سخته اوړده لانجه تیره شوه خو بیا د خدای په فضل او کرم سره

پاکستان له یو سخت مشکل څخه تیر شو، بینظیر بهټو د پاکستان حکومت مشري په غاړه لرله او یو ځل بیا نصیر الله بابر دهغه د یو مهم ملګري په توګه د حکومت سره په هلو ځلو بوخت و، هغه ډیره علاقه درلوده چې په افغانستان کې یو پراخه سوداګریزه لاره پیدا کړي او ددې سرک له لارې پاکستان وکولای شي چې د منځنۍ اسیا او د ډیرو مهمو هیوادونو سره سوداګریز تعلقات جوړ کړي.

آي ایس آي هم په کندهار، هلمند، خوست، ننګرهار او کونړ کې ځینې مهم پراجیکونه درلودل او وخت ناوخت په ځانګړې توګه جنوبي ولایتونو سره مې اړیکې وې.

په هغې کې یو په هلمند کې د بلوڅو او د هندوستان د استخباراتو په اړه زمونږ تشویشونه و او تل مو په دې سیمه خپل څار او کار روان ساتلو. د جنرال نصیر الله بابر دې خواهش ته د عمل جامه اغوستلو له پاره مونږ یو ټیم چمتو کړه چې دوی ددغه سرک جوړولو له پاره سروې، امکانات او لارې چارې پیدا کړي. چې ماسره په دې سفر کې د پاکستان د نیشل هایېوې مشر میجرجنرل هدایت الله نیازی، بریګډیر اسلم بودله، د ځینو کمپنو استازي او ځیني نور چارواکي هم وو.

په کابل کې د حکومتي مشرانو او تنظیمونو ترمنځ شخړې او ناندریو زمونږ د ډیرو کارونو مخه نیولې وه نو ځکه مو مناسبه وګڼله چې کندهار ته لاړ شو او له دې سیمې خپل کارونه مخ ته یوسو.

په کندهار کې موجودیت ما له پاره یوه ستره تجربه وه ددې ترڅنګ چې زه هلته خپل راسپارل شوي کارونه مخ ته یوسم لازمه مې بلله چې په هغې سیمه کې ځان ته د نوک لګولو ځای پیدا کړم نو ددې له پاره مې د هغې سیمې چې زه په کې میشت وم دد یني عالمانو او د کورنیو سره پیژندګلو جوړه کړه او د هغوی کوچنیانو ته به مې سبقونه ویل دا لړۍ دومره پراخه شوه چې ما ډېر زیات باور او پیژندګلو پیدا کړه.

تر دې چې زه ډېرو کندهاریو پیژندلم او په امام صیب به یې بللم. دوی زما خاص احترام کولو ما به خپل کارونه هم مخ ته وړل او ددې خلکو سره به مې همکاري هم کوله. جمع او پانجشنبه به ځینې خاص میتینګونه مونږ درلودل او دهغې له پاره به مو خاص ځای انتخابولو.

زمونږ ډېر ډار له دې کیدلو چې خلک زمونږ په راز پوی نه شي او مونږ ته مخ کې خنډونه جوړ نه کړي نو ځکه به عموما زمونږ جلسې په لرو پرتو جماتونو کې وې.

په لومړي سر کې چې څه ډول مونږ غوښتل هغسې زمونږ کارونه نه ترسره کیدل اساسي مشکل دا و چې د طالبانو د غورځنګ له پاره د طالبانو د مشرانو له خوا یوه کړنلاره او ستراتیژي باید منظور شوی وی.

یو خوا مولوي عبدالصمد و چې د طالبانو یوه پراخه ډله او ملګري یې درلودل، زیات شمیر طالبان یې شاګردان وو او یوه اندازه مال دولت یې هم درلود. بل خوا ملا محمد عمر مجاهد و چې له قد او قوارې خوارځواکی

خو ډیر شجاع او تکړه قوماندان و. د ملا محمد عمر مجاهد سره په ځنګ کې دهغه یو بل ډیر نږدې ملګری جګ ملا محمد په نوم مشهور و، تل به د ملا عمر څنګ کې کیناسته په ریښتیا هم لوړ و، ماته یې اوس هم څیره مخ مخ ته کیږي.

مونږ زیاتې غونډې د میوند ولسوالۍ د حوض مدد سپین جمات،د سنګیسار د حاجي غوث الدین په جامع جماتونو کې کولې، زه او زما ملګرو د زیات وخت له پاره د کندهار او هلمند په ځینو نږدې ولسوالیو کې کار کړی و او د طالبانو ترمنځ د همغږې له پاره مو لارې چارې جوړولې.

ددې له پاره چې یوه اصلاحي کمیټه جوړه کړو او مونږ وکولای شو طالبانو سره د یو قوت په جوړېدو کې مرسته وکړو، د حاجي غوث الدین په جمات کې مو د پنجشنبې په ورځ او شپه یوې ناستې ته زمینه برابره کړه، په دغه ناسته کې د ملا محمد عمر مجاهد ترڅنګ ملا عبدالصمد، حاجي بشیر مولوي سید محمد چې د طالبانو ترمنځ په مولوي پاسني مشهور وو همدا ډول مولوي عبدالحکیم هم موجود وو.

دا د۱۹۹۴ زیږدیز کال د جون ۱۳مه نیټه وه او زمونږ د ناستې او مشورې ایجنډا د طالبانو اصلاحي کمېټې ته د یو مشر ټاکل وو.

خو په دغه سیمه کې زیات نفوذ د مولوي پاسني و او له وضعیت داسې معلومیدل هغه کسان چې دلته راټول شوي هغه به د ملا محمد عمر

مجاهد پر ځای مولوي پاسني ته د مشرۍ لقب ورکړي، د ملا جګ په مرسته مې ترملا محمد عمر پیغام ور ولیږه چې د کمیټې د مشر ټاکلو چاره دې بلې ناستې ته وځنډول شي، زمونږ کوښښ دا و چې ددې کمېټې مشري ملا محمد عمر مجاهد ته ورکړل شي چې په وروستۍ کې دغه ناسته بې نتیجې پای ته ورسیدله او مونږ ملا عمر ته د طالبانو په مرکزونو او مدرسو د ګرځیدو مشوره ورکړه. نو د څو ورځو له پاره ملا عمر او ملا عبدالصمد د طالبانو په مدرسو او مسجدونو وګرځیدل او د دیني عالمانو د یوې کمېټې جوړېدو په اړه یې دهغوی د ملاتړ را خپلولو کوششونه وکړل.

هغه مشران وایي کنه ترڅو چې یوه پیښه ونه شي غبرګون نه رامنځ ته کیږي؛ زمونږ غبرګون په کار و او د طالبانو ترمنځ د اصلاحي کمېټې جوړښت لا پسې اوږدیدلو، خو ځینې وخت په شر کې هم خیر وي.

د کندهار په میوند ولسوالۍ کې زما یو پخوانی دوست و او زمونږ د خپلو همکارانو ترمنځ د مشورې دیره هم هلته وه وخت ناوخته به مو سره لیدل، زما دوست پخوانی جهادي قوماندان و او د مولوي صیب خالص په حزب کې یې جهاد کې برخه درلوده.

یو وخت هغه په کویټه کې یو مشکل کې ګیر و او ما ورسره مرسته وکړه هم هغه و چې تل یې د امر خدمت سینه راته ډبوله.

یوه ورځ مې زړه وغوښتل چې شپه مې دغه ملګري ته ورسوم؛ هغه د میوند ولسوالۍ د مرکز واک په لاس کې درلود. له حوض مدد سپین جمات

نه ملا صیب خپل ځو ملګري راسره کړل.

په دوی کې دهغه یو ډیر اعتباري ملګری ملا عبدالستارو، دوه نور طالبان و او یو هم یو ځوانکی هلک و. په کندهار کې دا ډیره ساده او عامه خبره ده هلته مالداره او زورواکي اشخاص ځان سره هلکان ګرځوي، په هغوی ډیر پام کوي او زړه بدوالي ته یې نه پریږدي.

په کندهار کې خلک د هلکانو په ساتلو ویاړ او افتخار کوي او دا د ځان له پاره هیڅ شرم نه ګڼي، خو ما له پاره دا ځکه د حیرانتیا وړ و چې دلته مې لومړی ځل وکتلو. هغې د ملا عمر د جمات د نورو طالبانو برعکس زیات ویښته درلودل، کندهاری خولۍ یې په سر وه او یو ډول ابي رنګ سترګې یې وې، جګ ملا ویل چې د ملا عمر اخوند له خاصو شاګردانو دی او هغه پرې ډیر خفه کیږي. ما جګ ملا ته ورغبرګه کړه چې د ملا صیب خاص شاګرد خو ډیر خاص دی.

هغه ویل: ولی ملا اخوند زړه نه لري که څنګه؟ او په دې سره ټولو ملګرو وخندل.

کله چې دمیوند ولسوالۍ مرکز ته ورسیدلو خبر شو چې په یو پاټک زما د ملګري د وسله والو او د استاد سیاف د ګوند د یوه قوماندان استاد عبدالعلیم پر دوی برید وکړ، زما ملګری چې په کندهار او هلمند کې د میشت لوی نورزي قوم څخه وو ډیر په قهر شو او د ملا عبدالستار او نورو ملګرو ته یې هلته د مرستې له پاره د ورتګ سپارښتنه وکړه.

په دغه برید کې د استاد سیاف قوماندان د حاجي نورزي ۱۷ کسان ووژل. په دغو وژل شویو کسانو کې د ملا عبدالستار او د ملا عمر مجاهد خاص او هغه ښایسته شاګرد هم وژل شوي وو، چې همدې پیښې د طالبانو د اصلاحي کمېټې او ملګرو قهر او غوسه را وپاروله.

ملا عمر مجاهد د خپلو ملګرو په مرګ ډېر زیات غمژن و ماته یاد شي چې د خپل څادر په پیڅ که به یې اوښکې پاکولې د ملا عبدالستار او خپل شاګرد جنازو ته ودریده او ښه ډېر یې وژړل.

بیا یې حاجي نورزي ته کړل چې ددوی غچ به اخلې همداسې به یې نه پرېږدې.

په پښتنو کې غچ او انتقام یو عجیبه دود دی دوی هرڅه کوي خو انتقام چاته نه پرېږدي، پښتانه وایي یو چا سل کاله وروسته انتقام اخیستی و بیا هم خلکو ورته ویل چې عجله دې وکړه خو ملا عمر او ملګري یې دومره قهر شوي و چې سل کاله څه چې لس ورځو ته یې هم صبر نه کولو.

ما له خپله دوسته وغوښتل چې د ملا عمر اخوند ملاتړ وکړي او هغه ته امکانات ورکړي. حاجي نورزي ملا عمر او ملا عبدالصمد ته وویل چې زما ټول امکانات او وسله وال ستاسو په امر کې دي همدا ډول څو موټر یې هم هغوی ته وښودل چې استفاده ترې کولای شي.

دا لومړی هغه پیښه وه چې ملا عمر مجاهد قومانده په لاس کې واخیسته او په خپله د یو حرکت مشر شو. یوه ورځ مې له جګ ملا پوښتنه وکړه

چې اخوند صیب خنګه دی؟ هغه ویل ډیر قهر دی هره ورځ د خپل شاګرد قبر ته یو ځل د دعا له پاره ورځي او وایي چې غچ به یې اخلي.

دا چې د میوند ولسوالۍ واک د طالبانو لاس ته ولوید نو په هغه سیمه کې چې ملا محمد عمر مجاهد په په دغه سیمه کې د دیني علومو د زدکړو له پاره یوه وړه دیني مدرسه هم جوړه کړې وه؛ دا د حوض مدد نوم مشهوره وه چې طالبانو په کې د راتلونکو فعالیتونو له پاره یو مرکز جوړ کړ.

د ملګرو او همکارانو پلان دا و چې له دې ځای طالبان کولای شي د هلمند او کندهار ترمنځ په لاره پراته پاټکونه ټول کړي.

دې پاټکونو مونږ ته هم سرخوږی جوړ کړی و په ځانګړې توګه د جمعیت اسلامي او حزب اسلامي اړوند قوماندانانو مونږ ته مشکلات جوړول. هغه کسان چې زه یې پیژندلم راباندې یې نیوکې کولې چې زه د طالبانو ترشا یم نو له دې کبله په هلمند ولایت کې زما کارونه یو څه ستونزمن شوي و، نو ځکه اړینه وه طالبان هرڅه منظم او په بیړه تر سره کړي مونږ ډیر وخت نه درلود چې له هلمند، نیمروز او د کندهار د ځینو سیمې لرې او ناخبره پاتې شو. اخوا د منځنۍ اسیا هیوادونو ته د سرک له پاره چارې هم باید په بیړه ترسره شوی وای، خو طالبانو زمونږ کار اسانه کړ او دا فعالیتونه ددې سبب شول چې مونږ ته څه هیلې پیدا شي.

طالبان زمونږ ریښتیني دوستان دي دوي پاکستان سره مینه لري او پاکستان د اسلام قلعه بولي دوی په دې خاوره ژوند کړی او دومره نمک

حرامه نه دي چې د پاکستان دخلکو او حکومت ښيګڼې يې هيرې کړی وی خو بيا هم يو بد دماغه جنرال زمونږ د کلونو خواري په اوبو لاهو کړه او امريکايانو ته يې زمونږ هغه ملګري وسپارل چې د پوځ هومره يې د پاکستان د دفاع له پاره کار کولای شول.

کله چې زمونږ د هندوستان سره په کشمير اړيکې کړکيچنې شوې د طالبانو مشرانو ماته وويل چې امام صيب امر وکړه څومره مجاهدين درسره وليږو؟

د طالبانو مشرانو ويل مونږ هر وخت د پاکستان له پاره قربانۍ ته تيار يو.

دوی به ويل چې زمونږ نيکونو هندوانو ته شکستونه ورکړي دي او بيا به هم مونږ دوی ته د بت شکن محمود غزنوي تاريخ راژوندی کوو او له دوی څخه به د اسلام دفاع کوو.

خو د پاکستان حکمرانانو د پاکستان همدا خواخوږي لاس تړلي او په ډيره بې شرمۍ امريکا ته وسپارل چې دا يې د پاکستان سره لوی خيانت وکړ.

خبره مې د حوض مدد په سيمه کې د طالبانو د تيارياتو کوله لومړی نقشه چې مونږ د جګړې له پاره جوړه کړه هغه د ميوند ولسوالۍ اړوند په کولک سيمه کې د حزب اسلامي د يو قوماندان په پاټک بريد و.

دا د داروخان پاټک و چې د هلمند او کندهار په لويه لاره پروت و دلته به له خلکو پيسې اخيستل کيږې، د ښځو به بې عزتي کيدله او ډير ځل داسې شوي دي چې دلته به هلکانو سره بد فعلي کېدله.

د خلکو د توجو جلب له پاره دا نهایت مهمه وه چې دلته طالب مجاهدین برى تر لاسه کړي له دې ځای مونږ د هلمند او کندهار ترمنځ د ښار او کار ډيرې اسانتياوې تر لاسه کولای شوې.

همدا و چې د ۱۹۹۴ زیږدیز کال د سپتمبر په ۲۷مه نیټه د حاجي نورزي د وسله والو او طالبانو په ګډ برید کې له یوې سختې جګړې وروسته د داروخان پاټک تر لاسه کړ. دا لومړی د طالبانو وسله وال فعالیت و چې د ملا محمد عمر مجاهد په مشرۍ کې ترسره شو په دې سره د دې سیمې خلک ډیر خوشاله شول.

ته یقین وکړه چې د سیمې خلکو د طالبانو له پاره خوشالیانې وکړې چې له دې ظالمانو یې خلک خلاص کړل، ما چې د خلکو خوشالي او له طالبانو ملاتړ وکتلو نو خپلو ملګرو او همکارانو سره مې مشوره وکړه او پریکړه مو وکړه چې ملا محمد عمر مجاهد ته د مبارکۍ تر څنګ د مرستو د جلب چاره هم ګړندۍ کړو.

ما ملا عمر او ملا عبدالصمد او ملا پاسنی ته بیل بیل مخابرې وکړې او مبارکۍ مې ورکړې ملا پاسنی لږ حیرانه شو خو ملا عمر مننه وکړه او رانه یې وپوښتل څنګه و ملا صایبانو فتح تر لاسه کړه کنه.

ما ورته ویل تاسو د خدای له لورې دې خلکو ته رالیږل شوې فرښتې یاست، خدای ج له تاسو سره دی او تاسو به انشاالله فتح راوړئ.

ماته د ملا محمد عمر مجاهد دې خبرې سخت خوند راکولو چې ماته به

يې له هرې خبرې وروسته ويل؛ اوس مو توکل محض کړی دی. ما چې د جهاد او دين په اړه تر يوه بريده زدکړه درلوده او د قران پاک او حديثو ترجمه مې هم زده وه په توکل محض ډير نه پوهيدم خو بيا چې يو ځل په روخصت پاکستان ته راغلم نو د خپل کمپ له يو ديني عالم نه مې وپوښتل.

کله چې په داروخان پاټک بريد کيدلو ملا عمر او ملا عبدالصمد اخوند ډير وګرځيدل مونږ په ځينو مدرسو کې طالبان ځای پر ځای کړي و له څو ورځو کار وروسته ايله ملا عمر مجاهد و توانيد چې څه ۵۰ نفر طالبان د جګړې له پاره راټول کړي. ملا عمر مجاهد دا هم د توکل محض کسان بلل، او چې د حاجي بشير نورزي په لاس مې ورته دوه موټر ور وليږل نو په مخابره کې راته ملاصيب په ډيره خوشالۍ وويل، امام صيب لکه څنګه چې تاسو ويل ريښتيا هم خدای ج له مونږ سره غيبي مرسته شروع کړې او که همداسې وي نو باور لرم چې ابابيل به زمونږ مرستې ته راوليږي.

د داروخان پاټک له نيول کيدلو وروسته واړه واړه قوماندان له طالبانو ډار شو او خپله يې سيمې پرېښودې، دخلکو ملاتړ هم ورځ تر بلې د طالبانو سره کيدلو چې په کوم جمات کې به ديره شول نو خلکو به ورته ډک ډک شکري ډوډۍ راوړلې او دهغوی سره به يې خوشاليانې کولې.

تر دا مهاله د جګړې مشر په خپله ملا محمد عمر مجاهد و او د نور تنظيم له او مشورې واک يې ملا عبدالصمد ته ورکړی و؛ خو کارونه لا هم بايد ډير ښه شوی وی نو د ملا صيب توکل محض ډير موثر و نو ټوله مشري

باید دهغه لاس کې شوی وی خو د سیمې د طالبانو او د ملایانو د ملا عمر په نسبت ملا عبدالصمد ته لیوالتیا زیاته وه هم هغه و چې زمونږ یو پخواني ملګري ته مې د سرور په نوم یو هلک ولیږلو. ملا نورالدین ترابي تر دا مهاله د طالبانو د ډلې سره په وسله واله مبارزه کې برخه نه واخیستې خو هغه سره په جمات کې له شلو زیات طالبانو وو، چې ټول ډیر تکړه او زړور هلکان و همدا ډول ملا نورالدین ترابي له ځان سره ځینې نور طالبان هم ملګري کړل او د حوض مدد سپین جمات په غونډه کې یې ګډون وکړ.

ملا نورالدین ترابي چې یو با رغبه شخصیت و او ښه تقریر یې کولو په خپلو خبرو کې پر ملا محمد عمر مجاهدین د مشرۍ لاس کیښود او په دې سره ټول جمات دعا امین وکړه او په دې سره د طالبانو د اصلاحي کمیټې د مشرۍ پر سر مونږ ته جوړ شوی جنجال حل شو او ملا محمد عمر مجاهد چې مونږ له پاره یې مشري ډیره مهمه وه ددې ډلې مشر شو.

د سپین بولدک فتح او طالبانو شهرت

کله کله چې زه هغه وختونه یادوم نو حیران شم چې مونږ څومره تکلیفونه په ځان تیر کړل، مونږ څومره سختې ومنلې خو نن یو شمېر کسان راپورته شي او مونږ ته سپکې سپورې وایي، که زمونږ ملګرو د پاکستان پرځای کوم بل هیواد ته دومره خدمت کړی و نن به یې مجسمې په واټونو کې جوړې وې او خلکو به یې احترام له پاره ګلونه راوړل.

د کندهار ولایت د سپین بولدک د جګړې کیسه به درته وکړم، وروسته له هغې چې طالبان په میوند ولسوالۍ کې ځای پر ځای شول نو حساسیتونه زمونږ پر وړاندې زیات شول، ماته ځینو جهادي قوماندانو په مخابرو کې وویل چې ستاسو ملګري د طالبانو سره یوځای شوي او زمونږ پر وړاندې جبهې جوړوي، ما هغوی ته دلاسه ورکوله چې مونږ هیڅ قسم مداخله نه کوو او کوم پاکستاني طالبان چې دوی سره دي مونږ به کوښښ وکړو چې هغه ددوی له لیکو په شا کړو، خو ډیرو هغوی ته یې د قناعت وړ نه و.

مونږ باید یوه لنډه او خوندي لاره کویټې ته درلودلای چې د اکمالاتو ترڅنګ مو په هره سخته کې د سرحد خپلې غاړې ته کمپونو ته رسیدګې کولای شوای.

ددې له پاره د سپین بولدک ولسوالي ترلاسه کول ډېر ضروري و ځکه چې زمونږ يو شمېر هغه افسران چې د طالبانو سره په ميوند ولسوالۍ کې و هغوی یو ډول محاصره و او هيڅ قسم ازاده لاره مو نه درلوده، د طالب مشرانو بیړه د کندهار ولایت واک کې راوستلو ته وه خو زمونږ مشوره بیا دا وه چې پرته له پوره اکمالاتو او زیاتو وسله والو، همدا ډول پرته له يوې پاکې لارې نه باید مونږ يوې سختې جګړې ته ودانګو. که هغه مهال مونږ د کندهار ولایت ته دننه شوای وای نو مونږ په يو مهال د څو حزبونو سره په جګړه کې کیدلو اوس مهال د طالبانو د وسله والو او د حزب اسلامي د قوماندانو ترمنځ کړچ يوه د وړو پوزه مونږ ته ایښې وه او خلکو فکر کولو چې ګوندې دا دحرکت اسلامي او حزب اسلامي د قوماندانانو ترمنځ جګړه ده نو ځکه يې زمونږ ملګرو ته چې د طالبانو لیکو کې وو مشکل نه جوړولو.

وروستۍ پریکړه همدا شوه چې مونږ به برید په سپین بولدک کوو، لومړی به د ولسوالۍ مرکز ته يوه ډله وسله وال مجاهدین دننه کوو او بیابه حمایوي ډلې را پورته کوو. زما په جګ ملا محمد ډېر باور و، هغه چې ما د روزنې کمپونو کې د يو زړور او نه ډاربدونکي سرتیري په توګه تجربه کړی و. دا جګ ملا محمد چې کوم و دده په اړه به تاسو ډېر څه نه وي اوریدلي خو دا ډېر تکړه مجاهد و زه چې د کومو ۳۵ مثالي ځوانانو یادونه کوم جګ ملا محمد له هغې ډلې يو و، چې مونږ سره ډېر وفادار تر اخره پاتې شو.

مخکې له دې چې سپين بولدک باندې بريد وکړو ما په کويټه کې له خپلو ملګرو مرسته وغوښته او ددې ولسوالۍ دننه ملاتړي کسان مو بايد طالبانو ته پيدا کړي وی.

ما ته يو ليست راکړل شو چې په هغې کې د ډيرو نومونو ترخنګ په دوه نفرو زما سترګې ونښتې. په دواړو مې شک راغی چې دا کسان ما چرته ګوندې کتلي، د اشخاصو اړوند اسناد او مدارک مې اړول چې ومې موندله يو يې ملا رباني و او دويم يې ملا داد الله؛ ملا رباني او ملا داد الله د هم هغه ۳۵ مثالي ځوانانو د لښکر پياوړي مجاهدين و، چې زړه مې غواړي تاريخ يې د سرو زرو په اوبو وليکم.

ما سره د روزنې پرمهال هغوی ځوانان وو اوس يې عمرونه پاخه شوي وو، ما له خدايه ډير شکر وکړ چې زما ورک بچي يې بيرته زما مخ ته ودرول.

داسې مې ګڼله لکه هرڅه چې خدای ج زمونږ په خوښه کوي يو يو ورک ملګری را پيدا کيده او د طالبانو ډله قوي کيدله.

د 1994زيږديز کال د اکتوبر په ۹ نيټه مو په ميوند ولسوالۍ کې دوه لارۍ موټرې له مجاهدينو ډکې کړې چې د مجاهدينو شمير کابو 47 وسله والو ته رسيدلو.

په دوی کې ۲۰ تنه زمونږ ډير تکړه کماندو ځوانان و چې پګړۍ يې په سر کړې وې او د طالبانو سره اوږه په اوږه د سپين بولدک په لور روان شول.

د جګړې له پاره د جوړې شوې نقشې له مخې مو ملا دادالله چې ډير تکړه

راکټ ویشتونکی و مخکې له مخکې د خپلو ملګرو سره سپین بولدک ته لیږلای و. دا دوه موټره مجاهدین مو د جګ ملا محمد او د ملا محمد په نوم د یو بل قوماندان په مشرۍ روان کړل.

دا دویم ملا محمد بیا د طالبانو په اسلامي امارت کې د پوځي زدکړو او مهارتونو له کبله تر ډیره د جنوب په برخه کې نظامي قوماندان پاتې شو، ملا محمد دجګړې نظامي تکتیکونه ډیر ښه زده کړي و او د استخباراتي معلوماتو په شننه او تفکیک کې یې پوره مهارت درلود، بله ځانګړنه یې دا وه چې د جګړې د نقشې په عملي کېدو کې ډیر ځیرک و، دهغه له کارنامو به چې زه خبریدم نو حیران به شوم، چې ځینې هغه ځایونه چې زه به په کې بند راتلم خو ده به یوه ډیره ساده د حل لاره ورته پیدا کړه. د طالبانو اسلامي امارت هغه مهال ډیره سخته ضربه وخوړله کله چې زمونږ دا د کلونو دوست او اشنا شو. په بیړني حالت کې بل داسې څوک نه و چې ټوله جګړه کنټرول کړلای شي نو طالبان ډیر په شاه راغلل.

په سپین بولدک ولسوالۍ کې دا مهال د حزب اسلامي وسله وال په واک کې وو. د حزب اسلامی د قوماندان نوم اختر جان و خو هغه د جګړې له پاره هیڅ قسم چمتوالی نه درلود. د اکتوبر لسمه نیټه وه چې د طالبانو د اسلامي امارت مجاهدین د بولدک ولسوالۍ په مرکز کې له بندو موټرو را خکته شول او هوایي فیرونه یې وکړل، ترڅو چې د اختر جان وسله والو جګړې ته ځان چمتو کولو نو طالبان توانیدلي وو چې مهمې برخې په خپل لاس کې ونیسي،

لومړی خو اختر جان جګړه ونه کړه خو کله چې یې اراده وکړه نو د ملا داد الله لخوا له سختو ګوزارونو سره مخ شو. د اسلامي امارت مجاهدینو په ډیره اسانۍ د بولدک ولسوالي ونیوله او په دې سره په پشین، چمن، بولدک، د کویټې ښار او حتی د نړۍ په رسنیو کې یوه غوغا جوړه شوه؛ د پاټکیانو نه چې خلک په تنګ شوي وو د طالبانو سخت تود هرکلی یې وکړاو هر ډول مرستې طالبانو ته را ماتې شوې.

زمونږ هم دا توقع نه وه چې طالبان به دومره ژر دومره ستره بریا ترلاسه کړي او هغه به د نړیوالو پام ځان ته را اړوي او طالبان به د یو ځواک په توګه مطرح کیږي.

زمونږ د آی ایس آي یو بل افسر چې تازه تازه کندهار ته راغلی و له ما وغوښتل چې ملا محمد عمر اخوند رسنیو سره له خبرو ډډه کوي او ډیرې رسنۍ غواړي چې د طالبانو په اړه پوی شي څه وکړو؟

مونږ په بیړه یو تکړه ځوان ملا خیر الله خیرخوا چې ډیر فصاحت یې درلود یو لنډ کورس له پاره اسلام اباد ته ولیږه خو هر څه دومره په تیزۍ سره روان و چې په لومړي ځل مونږ د یو سخت مشکل وخت سره مخ شو چې خپل کارونه مو په سمه توګه نه شو مدیریت کولای.

مونږ نه غوښتل دومره ژر د طالبانو په اړه هرڅه خپاره شي او هغه د نړۍ د میډیا په پرده را ښکاره شي.

دا مهال زما د شاګردانو له ډلې ډیر تکړه مشرانو کې ، ملا محمد عمر

مجاهد چې هغه به لومړيو کې خپله ځان ته اخوند ويل. ملا رباني چې د ملا عمر مرستيال شو بيا او په ملا معاون باندی هم مشهور و، ملا داد الله اخوند، ملا برادر د ملا عمر ډير تکړه ملګری دی او زمونږ يو له خاصو شاګردانو څخه دی په نظامي برخه کې پوره مهارت لري او په کندهار کې يې ډير نفوس هم درلود د پوپلزی قبيلې څخه ده، دا هغه شخص و چې ملا عمر ته يې حامد کرزی وړانديز کړ چې په بهرنيو چارو وزارت کې دنده ورکړي ځکه د کرزي ډيره ښه انګريزي زده وه او کورنۍ يې د ملا برادر سره ښه اړيکې درلودې، ملا نور الدين ترابي چې د امارات د عدليې وزير هم پاتې شويی دی، ملا برجان ، ملا عبدالرزاق چې د طالبانو د کورنيو چارو وزير هم پاتې شوی، ملا محمد، جګ ملا محمد، قاري احمدالله چې په اسلامي امارت کې د کورنيو چارو وزير او بيا تر مرګه د طالبانو د استخباراتو عمومي رييس پاتې شو، ملا نورالله نوراني چې د شمال تنظيمه رييس او د بلخ والي هم و، مولانا جلالدين حقاني، ملا اختر محمد منصور، ملا عثماني، ملا يارمحمد، ملا عبيدالله اخوند چې د اسلامي امارت پر مهال د طالبانو دفاع وزارت يې مخ ته وړه، ملا هبت الله اخوند، ملا عبدالرقيب او داسې څو نور کسان چې د اسلامي امارت په جوړولو کې يې اهم لاس و؛ دا کسان ياخو سره بيخي را نږدې شوي وو او يا هم په اړيکو کې و چې په نورو سيمو کې چې د دوی اړوندې وې څنګه جبهه سازی وکړو.

د سپين بولدک فتح کې زمونږ يو اساسي هدف دا هم و چې هلته مونږ يو د وسلو يو ډير لوی ډيپو هم درلود او هغه بايد طالبانو تر لاسه کړی وی.

په بولدک کې د (پښې دغره ډيپو) په اړه راته ځو ځلې استاد برهاالدين رباني هم ويلي وو چې هغوی ته په ورسپارلو کې ورسره مرسته وکړم، هغه ډاريده چې هسې نه د حزب اسلامي لاس ته ولويږي، ځکه دغه ډيپو چې د روسانو سره د جهاد له وخته پاتې و ډير زيات مهمات درلودل چې د څو مياشتو دوامداره جګړه يې پرمخ وړلای شوه.

د اونۍ په تيرېدو سره په بولدک کې د طالبانو شمير زرګونو ته ورسيده او د طالبانو مشران او زمونږ ملګري په ګډه لګياو بيلا بيلې جبهې يې جوړولې.

ما پسې له پاکستانه عاجل خبر راغی چې ځان ورسوم، په کويټه کې مې خپل مرکز سره اړيکه وکړه خو چا پوره معلومات رانه کړل چې د څه له پاره مې غواړي نو ځکه وارخطا شوم.

د طالبانو داسلامي امارت برياوې او له ما پوښتنې

د طالبانو او افغان جهاد په اړه چې کومه خبره هم راځي تول ګوتې ماته نيسي شايد له دې کبله چې زه تر د سپټمبر ۱۱ پيښې پورې هلته وم خو زه بايد دا په ډاګه ووايم چې په افغان جهاد کې يواځې زه نه وم بلکې زما سره نور ډير تکړه ملګري او همکاران وو چې په ډير برياليتوب مو خپله دنده تر سره کړله.

اسلام اباد کې د لوړ پوړو چارواکو له خوا چمتو کړې ملمستيا کې حاضروم او دهغوى قسم قسم پوښتنو ته مې ځوابونه ويل.

په دې کسانو کې د حکومتي چارواکو ترڅنګ د آی ايس آي د ځينو نورو برخو مشران هم و او له ما يې بيلا بيلې پوښتنې کولې، دوی ويل کرنل صيب ريښتيا ريښتيا ووايه چې دا طالبان څوک دي او د څه له پاره را وتلي دي؟

ما ورته وويل: دا زمونږ شاګردان دي.

خو لکه د ناستو کسانو چې باور نه راتلو ماته يې ويل لږ په تفصيل او روښانه توګه ووايه چې طالبان څوک دي او څه څه کول غواړي؟

ما کوښښ وکړ چې دوی قانع کړم خو مسلسل پوښتنې یې رانه کولې مجبور شوم ورته ووایم؛ په هغه پلانکی الماری، پلانکی شمیره روه او پلانکي فایل کې وګورئ تاسو به هلته ووینی چې هلته د ملا عمر، ملا رباني، ملا بورجان، ملابرادر او ... نومونه او د هغوی اړوند معلومات لیکل شوي وي.

له پوره تفصیلاتو ورکولو او شواهدو وړاندې کولو وروسته هغوی باوري شول چې طالبان کوم پردي خلک نه دي بلکې زمونږ خپل روزل شوي دوستان دي او دا به د پاکستان له پاره هیڅ سردردي نه جوړوي؛ بلکې دوی به وکولای شي په افغانستان کې د پاکستان ګټې خوندي کړي نو بیا ډیر زیات خوشاله شو، له دې وړاندې د طالبانو په اړه ډیرې عجیبې خبرې کیدلې تر دې چې د آی ایس آی د یوې مهمې برخې مشر راته ویل چې خبر شوی ملا برجان په اصل کې ملا نه بلکې یو انګریز جاسوس دی چې په دې نوم د طالبانو په منځ کې کار کوي.

ما ډیر زیات ورته وخندل او بیا مې ورته د شوروي پر خلاف د روزلو ۳۵ مثالي ځوانانو پروژه را یاده کړه ورته مې ویل که مو په یاد وي نو ملابرجان هم یو له هم هغې شاګردانو څخه دی.

دا شکونه او شبهات ځکه پیدا شوي وو چې مونږ په ډیره خفیه توګه هرڅه مخ ته وړل، زما ډیر ښه ملګري او د پاکستان لوی خادم جنرال حمیدګل زما ډیره زیاته مرسته کوله، جنرال شاهد عزیز زما د ضرورت اړوند شیان تل پر وخت را رسول، خواجه صیب چې د عرب مجاهدینو

سره يې ډېر ښه روابط و زما ډېره مرسته وکړله، همدا ډول نور ډېر نوي ځوانان و چې دهغوی ډيرې ښه ملګرتيا او مرستو زمونږهر کار دومره پټ او خوندي وساتلو چې زمونږ له دې پراجيک بيرون کسانو تر دی وخته پورې هيڅ ډول معلومات نه درلودل. دا زمونږ له پاره بريا وه که په دې اړه له وخته مخکې خبرونه خپاره شوی وای مونږ په دومره کاميابۍ سره په افغانستان د طالبانو د قبضی خوبونه نه شول ليدلای.

هم هغه و چې بيا هم د پاکستان ټولو ادارو زمونږ همکاري شروع کړه او طالبانو ته دومره کار وشو چې په ډېر لږ وخت کې د نړيوالو رسنيو د خبرونو سرليک شو.

په دې تړاو په ما ډېر شکونه کيدل حتی له دې کبله ډېرو افغان ملګرو هم راته ګوتې ښنډلې، د اکتوبر په ۳۰مه نيټه بينظير بټو ترکمنستان ته سفر درلود له مونږ مرسته وغوښتل شوه چې د پاکستان لخوا د ترکمنستان خلکو ته ځينې مرستې چې د موټرو شمير يې تر ۳۰ کيدلو ور وړو، دا موټرونه په کندهار کې ودرول شول، د حامد کرزي پلار خپلو کسانو ته امر کړی و چې په دغه موټرو کې ځينې پيسې او وسلې هم ځای پر ځای کړئ او رسنۍ را وغواړئ چې نړۍ ته ښکاره کړو پاکستان د طالبانو پوځي او مالي مرسته کوي. ما ورته کړل چې ښاغليه زمونږ مخه نيول به درته ډېر سخت تمام شي.

کندهار او پر سپین بولدک د مجاهدینو قبضه

ځینې خبرې داسې وي چې انسان يې هر ځای نه شي کولای، خو د ځینو خبرو سره له دې چې سختې به وي خو باید وشي او سپین او تور معلوم شي.

کندهار باندې قبضې له پاره مونږ له مخکې چې کومه نقشه تیاره کړې وه دهغې د عملي کولو کار مونږ ته اسانه شو. د سپین بولدک د قبضې سره نړیوالو رسنیو او په ځانګړې توګه بي بي سي دومره ډیر خبرونه خپاره کړل چې طالبان يې د يو قوت په توګه د خلکو په زړونو کې ځای کړل، له مخکې یوه ویره او ډار د پاټکیانو په زړونو کې و.

مونږ هم خپل خلک کندهار کې ځای پر ځای کړي و او هلته د طالبانو له پاره تبلیغات ډیر په تیزۍ سره روان و.

هوا ډیره یخه وه او په کندهار کې ژمی هم ځان ته څه وایي ساړه ډیر زیات وي.

زه ډیر وخت په روخصتۍ نه وم تللی ډیر څه ته مې ضرورت درلودلو، خو څه مې کړی وای، یوه ورځ راته د طالبانو يو مهم مشر وويل، چې امام صیب ته خو ډیر وخت دلته يې او اوس زمونږ د افغانانو زړونه هم درسره

لګیدلي او بلد شویو سره داسې وکړه چې ته دلته واده وکړه.

د طالبانو دې مشر یو خپل یوکس ته د میوند ولسوالۍ د یو کلي نوم واخیست او د څو کورنیو یادونه یې ورته وکړه چې په کور کې یې پیغلې لونې دي.

مولانا صیب ماته د هغې ځای د نجونو د ښایست ډیر صفت وکړ، په خندا خندا کې یې دکندهاریو پیغلو دمینې، ښایست، قد او سترګو دومره صفتونه وکړل چې ما ورته ویل: مولانا صیب بس کړه ته غواړې هرڅه پریدم او بس همدلته واده وکړم.

څو ورځې وروسته مې چې وکتل ریښتیا هم د څو کورنیو مشران مولانا صیب زما خونې ته داخل کړل، هغوی ته یې ویل امام صیب زمونږ ډیر ښه دوست دی او مونږ غواړو تاسو دوی سره خپلوي وکړئ.

زه ډیر زیات حیران شوم، مولنا صیب ته دې خدای ج اجر ورکړي چې زما یې دومره احترام کولو او زړه یې را باندې سوزیده، مولنا صیب اوس هم د طالبانو په رهبري شورا کې دی خدای دې یې ژوندی لري.

زه د هغوی احترام ته ودریدلم او له مولانا صیب نه مې مننه وکړه ورته مې وویل چې زه دا کار نه شم کولای ستاسو کور ودان.

حال دا چې هلته زما ډیرو همکارانو ودونه وکړل، تر اوسه پورې پرې څوک خبر شوي نه دي کله چې په طالبانو امریکا برید وکړ ځینو یې هلته پریښودې او ځینو یې ځان سره کویټې ته را وستې.

خو زه ځکه له دې کاره صرف نظر شوم چې ما نه غوښتل ماته مشکلات جوړ شي ځکه زما زيات سروکار له افغانانو سره و او په دې کار سره به دهغوی منځ کې ما خپل محبوبيت له لاسه ورکړی وی حالانکې ډير ضرورت مې درلود، خو د پاکستان له پاره مې هر ډول سختې په ځان تيرې کړې.

د کندهار فتحه او اسلامي امارت

له کندهار فتحې وړاندې حکمتیار صیب په رسنیو کې په طالبانو پسې سختې خبرې شروع کړې بل طرف استاد رباني او استاد سیاف د طالبانو سره خواخوږي ښکاره کړه؛ نو مونږ ته فرصت په لاس راغی چې له دې وضعیته د طالبانو په ګټه کار واخلو.

استاد رباني چې زما نږدې دوست دی او د جهاد په وخت کې مو ډېر شریک کار ورسره کړی ما هغه سره اړیکه ونیوله او د مرستې غوښتنه مې ترې وکړه. د ۱۹۹۴نومبر میاشت لومړی نیټه د ماښام ۷ بجې مو سره تفصیلي خبرې وکړې.

استاد رباني ته مې ویل چې زما یو شاګرد ملا عمر له تا مرسته غواړي، په کندهار کې د حزب اسلامي قوماندانانو خلکو سره زور زیاتی شروع کړی او ملا عمر یې په خلاف راوتلی نو که ستا قوماندان یې مرسته وکړي نو دی به خوشاله شي.

استاد رباني راته ووایل چې زه به ملا نقیب الله ته جواب ولیګم چې د طالبانو سره مرسته وکړي، استاد راباني دا هم وویل چې ملا عمر اخوند ته وایه که وسلو او مجاهدینو ته ضرورت لري نو هم مونږ یې ورلیږو، ما ترې

مننه وکړه چې زما خبره يې ځمکې ته ونه غورځوله، د نومبر ۲مه نيټه سهار مهال ملا نقيب خپل يو قوماندان را وليږه چې مونږ طالبانو سره هر ډول مرستې ته چمتو يو.

لا له مخکې چې په کندهار کې مو خپل ملګري او طالب مجاهدين ځای پر ځای کړي وو د ۱۹۹۴کال د نومبر په ۳مه نيټه طالبانو په کندهار بريد پيل کړ، خو تاسو يقين وکړئ چې خدای ج ملايکې د طالبانو مرستې ته راليږلې وې پاټکيانو به خپله پاټکونه پريښودل، يواځې د حزب اسلامي يو قوماندان عطا محمد سرکاتب لږ مقاومت وکړ خو هغه هم ډير ژر شکست وخوړ او د طالبانو مخه پاکه شوه.

زمونږ ملګري چې د طالبانو په لومړۍ ليکه کې ځای پر ځای وو د مجاهدينو مخ هوايي ډګر پله وګرځو چې هلته ژر قبضه وکړي او د هوايي تګ راتګ لارې کنټرول کړو، ديخوا ملا نقيب مرحوم خپلو قوماندانانو ته امر وکړ چې قل اردو طالبانو ته تسليم کړي. د قل اردو تسليمېدو سره طالبان نور هم پياوړي شول او په ټول کندهار د طالبانو نغارې شوې او کوم چې ظالم خلک و هغوی کندهار پريښودو.

ملا نقيب طالبانو ته په سپارل شوې قل اردو کې ډيرې جنګي وسلې او ټينکونه طالبانو ته حواله کړل.

ما ملا عمر صيب ته وويل چې ملا محمد او ملا رباني دواړه کندهار ته وليږي او هلته د ملا نقيب سره د تسليمۍ په اړه خبرې وکړي او هغه ته

اطمنان ورکړي چې طالبان به ورته څه ضرر نه رسوي.

طالبانو ۱۲ ورځې په کندهار جګړه وکړه او چې څومره به مخ کې تلل نو هومره به طالبانو سره مجاهدین زیاتېدل، دکندهار په ولسوالیو کې چې څومره مدرسې وې د ټولو طالبان اسلامي امارت سره یو ځای شول د کندهار ډېر ځوانان چې طالبان هم نه و خو پګړۍ یې وتړلې او د اسلامي امارت په لیکو کې شامل شول، له پاکستان هم مدرسو کې اعلانونه وشول او زرګونه طالبان کندهار ته راغلل.

لنډه دا چې ۱۲ ورځې جګړه وشوه او د ۱۹۹۴ زیږدیز کال د نومبر ۱۵ نیټه وه چې په ټول کندهار ولایت باندې د طالبانو اسلامي امارت قبضه وکړه او له همدې ځایه د طالبانو اصلاحي کمیټه د طالبانو په اسلامي امارت بدله شوه.

دستي دولتي تشکیلات جوړ شول، او په ښارونو کې اعلانونه وشول چې له دې وروسته ټولې دولتي چارې به طالبان پر مخ بیایي او هیڅ ظلم زیاتی به له چاسره نه کیږي.

همدا و چې خلک د طالبانو لیکو ته رامات شول او په ډېره خوشالی یې د طالبانو هرکلی وکړ. او بیا دا حرکت په ځای ونه درید، هلمند، غزني زابل، اورزګان کابل ننګرهار کونړ او لنډه دا چې د افغانستان په زیاته برخه قابض شول او یو پاک اسلامي نظام یې حاکم کړ.

دا جګړه همداسې روانه وه او په بیلا بیلو ولایتونو کې طالبانو پرمختګونه

کول، خو د لا زیات ملاتړ له پاره باید طالبانو د دیني عالمانو یوه شورا جوړه کړی وی او د هغې له خوا د ملا عمر مجاهد ملاتړ شوای وای. د پاکستان په مدرسو او افغانستان کې مشهور عالمان را وغوښتل شول او د ۳ ورځو له پاره د ۱۹۹۶ کال په مارچ کې دا اجتماع جوړه شوه.

زمونږ د یو لایق شاګرد چې خدای د خبرو کولو ډیر ښه استعداد ورکړی و. په خپله وینا کې له ګډونوالو غوښتنه وکړه چې ملا محمد عمر مجاهد ته د امیر المومنین لقب ورکړي همدا و چې ملا محمد عمر مجاهد د امیر المومنین په توګه ومنل شو. دا داسلامي نظام اساس و چې هغې کې باچایان او ولسمشران نه وي بلکې امیران وي، لکه امیر المومنین حضرت عمر فاروق رض.

په کابل کې باندې څو اړخیزه جګړه وشوه دا هم ډیره سخته معرکه وه مونږ ډیر تلفات ورکړل خاص کر د لغمان او کابل منځ کې چې زمونږ استخباراتي معلومات پر وخت مونږ ته نه و رسیدلي نو مونږ خپل یو ډیر قابل او باوري شاګرد ملا بورجان له لاسه ورکړ بلکې ځینې نور ملګري هم ان شول.

د کابل د ریژیم د خپل منځي اختلافاتو له سوبه اخر کار د طالبانو اسلامي امارت وکولای شول چې د ۱۹۹۶ لمریز کال د سپتمبر په ۲۶مه نیټه کابل فتح کړي.

طالبانو ته د افغانانو هرکلی

ماته افسوس راځي چې اوس اورم امريکا او دهغوی افغان ملګري وايي چې طالبانو استبدادي حکومت رامنځ ته کړی، کله چې طالبان لومړی ځل کندهار ته لاړل له هر طرف يې خلکو هرکلی وکړاو دا يې د امن فرښتې ګڼلې نارينه خو پريږده چې ښځو هم د طالبانو صفتونه کول زه به تاسو ته ځينې خاطرې ووايم چې اوس مې هم په ياد دي.

يوه ورځ چې زه د طالبانو سره روان وم، مخې ته مو ماشومان راغلل ځينې يې ما پېژندل سلام مې ورته وکړ، هغوی هم راسره روغبړ وکړ زما د حال پوښتنه يې وکړه. زه يې ځکه پيژندلم چې د دوی ته مې په کورونو کې سبقونه ويلي وو.

يوه بله کيسه مې هم ياده شوه، همدې ورځو شپو کې يوه ورځ د پير صيب خپلو ملمستيا ته له ځان سره يوړم.

هغوی له ما وپوښتل چې امام صيب دا طالبان دې له کومه ځايه راوړي دي؟

ما ځواب ورکړ چې دا خو ما نه دي راوړي بلکې ستاسو خپل طالبان دي.

په ناستو خلکو کې يې يو وويل: امام صيب سړي خو پرېږده بده دا ده چې زمونږ ميرمنې هم د طالبانو ملاتړ کوي، تيره ورځ ميرمنې په ګودر ناستې وې چې تر پر لورې يې طالبان را روان وو، يوې پيغلې چغې کړې وې چې هلی سپي راغلل؛ ترې ډار شوې وې، خو بلې ورته ويلي و چې دا سپی نه دي طالبان دي.

ټولو په دې وخندل داسې نورې هم زرګونه کيسې دي چې خلکو د طالبانو هرکلی کړی او اوس هم د طالبانو سره له زړه مينې کوي.

دا سمه ده د طالبانو په منځ کې به هر ډول خلک وي کله چې لومړی ځل د امر باالمعروف او نهی عن المنکر څانګه جوړېدله داسې وشول چې طالبانو به د پخوانيو خلقيانو او د روسانو د اجنټانو په کورنيو تيري کول هغوی يې وينځې ګڼلې او د شپې به يې کور ته وړلې.

په کندهار کې خلکو له ډاره غږ نه کولو خو دا کيسه ورځ تر بلې ډيرېدله يوه ورځ کوم طالب چې طالب نه و خو پګړۍ يې په سر وه په کوم کلي کې پيغله جينۍ خوښه کړې وه.

هغه يې له پلار غوښتې وه خو چې نه يې وه ورکړې په زور يې ځان سره وړې وه، کله چې نجلۍ انکار کړی و پرې زياتی يې هم کړی و او بيا يې وژلې وه، د نجلۍ کورنۍ طالب مشرانو ته عرض وکړ ټولو انديښنه وښوده او وويل چې دا ستونزه ډيره شوې نو بيا زما د يو ملګري کور ودان چې د امر باالمعروف او نهی عن المنکر ايډيا يې وړاندې کړه او ټولو طالب

مشرانو ومنله.

بیا نو چې چا به جنایت وکړ دې ډلې به سزا ورکوله او همدا و چې خلک وډار شول غلا، ظلم زیاتی، زنا او نور ټول فسق او فسادونه ختم شول او یو مثالي اسلامي نظام رامنځ ته شو.

امریکا او نور کفار ملکونو په طالبانو په سې تبلیغات کول چې دوی په زوره په خلکو اسلام عملي کولو او د ښځو حقوق یې نه ورکول خو دا دروغ دي.

امریکا په افغانستان کې یو اسلامي حکومت نه شو زغملی او ترې ډاریدل ځکه یې پسې تبلیغات کول.

زه به درته دهمدې امریکایانو هغه بیانونه او میټینګونه یاد کړم چې له مونږ سره یې لرل او د طالبانو صفت به یې کولو.

جنرال ضیاالحق د الوتکې په پیښه کې د وژل شوي امریکایي ډیپلوماټ لور او د امریکا د بهرنیو چارو وزارت مرستیاله میرمن رابن رافیل به تقریبا هرو ۱۵ ورځو کې یو ځل راتله او د طالبانو ستاینې به یې کولې، دهغې د خولې الفاظ دي چې "They are very good boys, doing very good job."

سړی حیرانه شي چې امریکا څومره له منافقتونو ډک هیواد دی، زه خو خپله په سیاستونو نه پوهیږم او پوځي سړی یم خو امریکایانو ټول عمر له

مونږ سره دوه مخې کړې ده. هم هغه طالبان چې دوی به یې صفتونه کول چې دا ډیر ښه خلک دي او ښه کارونه کوي اوس یې دهشتګرد کړل.

رینښتیا هم چې ما امریکایان ونه پیژندل دوی ټول عمر زمونږ له اخلاصه ناسمه ګټه اخیستې او سبا یې راته په مخ توکلي دي.

هرات ته زما د جنرل قونصل په توګه تګ

د طالبانو اسلامي امارت زيات پرمختګونه کړي و چې له بره راته ام

ر وشو بايد د افغانستان هرات ولايت ته د قونصل په توګه لاړ شم، د افغانانو په اړه ويل کيږي چې دوی په جګړه کې تکړه دي خو کله چې جګړه ختمه شي نو امن او امان هم پسې سروخوري ځکه چې دوی لوټ مار شروع کړي په داسې يو وضعيت کې چې د افغانستان هر طرف ته خانه جنګي وه د هرات په څېر يو ولايت ته زما تګ او هلته ماموريت ډير سخت و.

زياتو ملګرو راته ويل چې خطر ته ځان مه ورکوه خو ما يې خبره ونه منله او د پاکستان له پاره هر ډول قرباني ته چمتو شوم.

په حقيقت کې زما مشرانو هم زه په ځای کيناستو ته نه پريښودلم کله کله به وډار شوم چې هسې نه دا خلک را باندې څه وکړي يوه ورځ مې خپل يو مشر ته همدا خبره وکړه نو په ټوکه کې يې راته وويل:

"You will be more dangerous outside, we wanted to keep you under our thumb"

ژباړه: له مونږ لرې به ته نور هم خطرناک شي، مونږ غواړو چې په خپلو لاسونو کې دې وساتو.

په اصل کې زما د ماموریت مهمه برخه منځنۍ اسیا ته د یوې سوداګریزې لارې جوړول وو.

د افغانستان له جګړې وروسته زمونږ وضعیت ښه نه و او له ډیرو ستونزو سره مخ و، زمونږ حکومت غوښتل چې مونږ منځنۍ اسیا ته یوه خوندي او کم مصرفه لاره پیدا کړو او په دې سیمه کې د پرتو ډیرو امکاناتو نه استفاده وکړو.

زمونږ خیال دا و چې که چیرې ددې لارې په جوړولو باندې وتوانیږو نو په افغانستان کې له امنیت راتلو وروسته به مونږ وکولای شو چې د منځنۍ اسیا د نورو ډیرو هیوادونو ترڅنګ د روسیې سره هم خپلې تجارتي اړیکې جوړې کړو او زما په خیال دا یوه اهمه او ضروري پریکړه وه چې هغه مهال زمونږ مشرانو کړې وه.

که څه هم زما کار یواځې همدا نه ونور ډیر کارونه هم وو چې باید مونږ ترسره کړای وای نو ځکه مې یو ځل بیا هرڅه تر شا پرېښودل او یوې داسې سیمې ته لاړم چې ډیر شناخت مې په کې نه درلود.

لاره یې لرې وه ژر ژر کور ته هم نه شوم راتلی او دخوراک له پاره یې ترخه هم کم پیدا کیدل خو یو ارمان و او ویاړم پرې چې د هغې له پاره مې هر ډول قرباني ورکړه.

زه د مجاهدينو تقريبا ۲۰ موټرونو بدرګه کولم او کابو ۱۵۰ مجاهدين راسره و، په دې لاره مې چون اشنايي ډيره وه نو حيران وم چې افغانان خو ډير ميلمه دوسته خلک دي دومره يوه شنه ډله که په چا ميلمانه شو بيړه خو به يې غرقه وي، بس کور يې ودان زما احترام يې کولو او زما د ژوند ورسره غم و.

کله کله زه ډير خفه شم چې پاکستان کې دهغوی سره د شوي چلند پر وړاندې مې څه ونه شول کولای هغوی ته شرمنده يم، پاکستاني پوځ خو هغوی په امريکا خرڅ کړل، چې ځينې يې اوس په ګونتنامو کې دي او ځينې نور يې هم د پاکستان په جيلونو کې د مرګ او ژوند په بدترينه حالت کې ژوند تيروي.

په لاره لاره مې د طالبانو ډيرو کماندرانو سره ليده کاته وشول او دهغوی حوصله همت او ارادې راته د بري زيري راکول او هم هغسې وشول، طالبان د لمر په څېر په اسمان راپورته شول او په ټول افغانستان خواره شول.

د ۱۱ سپتمبر پيښه او په افغانستان د امريکا بريد

د ۲۰۰۱لومړی کال د سپتمبر ۱۱ پيښه داسې څه و چې له ځانه سره ډېءې بربادۍ يې رامنځ ته کړې امريکا د ټولې نړۍ په سترګو کې شګې واچولې او په ډيره سپين سترګۍ يې د دې پيښو پړه پر اسامه بن لادن واچوله.

خدای شاهد دی تر دې وخته لا ما چرته د القاعده نوم نه و اوريدلی خو اسامه سره مې د يو مجاهد په توګه پيژندګلو وه، تر دې وخته پورې القاعده د يوې خيريه ټولنې په نوم مشهوره وه. مونږ ته ډيره د حيرانتيا خبره وه چې کله مو د دوه لوړو ودانيو د ړنګېدو خبر واوريده او دا يې تر ټولو عجيبه وه چې پړه يې په اسلامه بن لادن واچوله په داسې حال کې چې په دې ورځ اسامه بن لادن په افغانستان کې په خپل يو کمپ کې و. که څه هم دا مهال زما د اسلامه بن لادن سره اړيکه نه وه خو داسې خبرې چرته پټې پاتې کيږي.

مونږ چې د امريکې جديت وکتلو او ډارک په اسلامه بن لادن باندې يې تور پورې کړ او د طالبانو اسلامي امارت ته يې ګواښونه وکړل نو کيسه راته ورانه ښکاره شوه.

زه، خواجه صيب او ځينو نورو دوستانو په خپل منځ کې په دې اړه بحثونه

وکړل چې څنګه امکان لري زمونږ موجودیت کې مونږ دومره ناخبره یو، د پیښې ټول اړخونه مو څېړل خو راته څرګنده شوه چې دا د امریکا او اسراییلي یو خپله لوبه ده او غواړي په دې توګه په افغانستان قبضه وکړي.

په یو سیمنار کې چې امریکایي، روسي او د نورو هیوادونو ډیپلوماتان هم په کې ناست و ما دا ثابته کړه چې اسامه بن لادن یا ملا عمر په دې قضیه کې هیڅ لاس نه لري.

یو طرف یو داسې ملک چې هیڅ نه لري بل طرف د امریکا په څېر پیش رفته ملک چې هر څه یې د ټیکنالوجۍ په مرسته کنټرول دي یوه داسې لویه حمله څنګه کولای شي.

دا خبره اوس په نړیواله کچه واضح شوې چې د ۱۱ سپټمبر پیښه یو سازش و او دا هم ثابته ده چې د دوه لوړو سوداګریزو ودانیو د ړنګیدلو علت هم د الوتکو ټکر نه و، بلکې د ودانیو په لاندې برخه کې د باروتو د چاودنې له امله را نړېدلې دي.

هغه اسامه چې د شوروي پروړاندې د افغان جهاد په وخت کې د امریکا له پاره یو قهرمان او اتل و یو دم د امریکا دشمن څنګه کیدلای شي.

په ۱۹۹۰ میلادي کال کې د جلال اباد په عملیاتو کې اسامه زمونږ او امریکا له پاره لویه کارنامه وکړه داسې چې دهغه وخت ورځپاڼې او د رسنیو خپرونې پرې جوړې شوې خو اوس هغه د امریکا مخالف شو؟ تر ۱۹۹۴

کال پورې يې ورسره ډېر ښه روابط و خو يو دم يې ترې سترګې واړولې؟ رينښتيا هم چې امريکا ډېر بې وفا ملک دی او هيڅ کله د چا ملګری کيدلای نه شي.

تر پرونه اسامه يې ملګری و اوس دهشت ګرد شو؟ اسامه دهشت ګرد نه و بلکې امريکا په دهشت ګرد مشهور کړ، دا ځکه چې امريکا خپله ترهګر هيواد دی زه پوهيږم چې بل هيڅ نه و يواځې د خليج جنګ ددې سبب شو چې اسامه د امريکا په سترګو کې ازغی شي.

امريکايانو دا پروپاګند شروع کړچې اسامه بن لادن غواړي په افغانستان کې يو (وهابي) حکومت جوړ کړي چې دا سراسر دروغ وو. په افغانستان کې خلک دې شي ته هيڅ تمايل نه لري؛ استاد سياف، استاد رباني حکمتيار او نور ډېر لوی لوی اسلامي عالمان دي خو يو هم وهابي نظريات نه لري.

بلکې تر دې چې مجاهدينو ماغوندې په يو جاهل انسان پسې خو لمونځ کړی خو کله مې هم د اسامه بن لادن پسې نه دي کتلي چې لمونځ پسې کوي.

له ډېرو څېړنو او لويو لويو متخصيصينو سره له خبرو وروسته زه دې نتيجې ته رسيدلای يم چې امريکا يواځې افغانستان نه بلکې د پاکستان په شمول ډېرو نورو هيوادونو ته سترګې خړې کړي او غواړي چې اشغال او د امريکا مستعمره يې کړي.

خو امریکایان به دا خوبونه له ځانه سره ګور ته یوسي دوی تجربه نه کړله چې یو ښکلي هیواد او ښکلې جګړه کې ځان ښکیلوي چې دا به ورتته ډېره سخته تمامه شي.

ملا عمر مجاهد سره زما وروستی ملاقات

امريکا ټوله تياري کړې وه چې د افغانستان د اسلامي امارت په خلاف به بريد کوي او ددې له پاره ناټو او نور ډير ملکونه يې هم ځان سره يو ځای کړي وو.

د پاکستان يو څو خرڅ شوي جنرالان او د آی ايس آي امريکايي تربيه شوي څو مشرانو هم د اسلام او پاکستان دښمنې امريکې سره لاس يو کړی و او دا خبره يقيني شوې وه چې امريکا به هر حالت کې کوښښ وکړي چې افغانستان ته ننوځي.

ما په څو مهمو ناستو کې جنرال محمود صاحب ته د پاک پوځ او د آي آيس آي د ځينو داسې دوه مخو چارواکو نه شکايت کړی و خو هغه به راته ويل چې له حوصلې کار واخله. په همدې پورې راياده شوه په ۱۹۹۸کال د اګست په ۲۰مه نيټه امريکا د خپلې بحري بيړۍ نه لسګونه کروز ميزايل به افغانستان وار کړل. له هغې څخه زيات او کم ۹۰ ميزايل په خوست کې د مجاهدينو په پوځي روزنيزو کمپونو کې ولګيدل او کابو ۶۰ په ننګرهار ولايت کې؛ په دغه بريدونو کې ځينې استادان او د مجاهدينو خاص کماندران هم ټپيان شول.

دهغوی درملنې له پاره چې کله هځه وشوه چې پاکستان ته راوړل شي نو په میران شاه کې باډر بند کړای شو، ټپیان ډېرژوبل وو، ماسره ځینو کشرانو ملګرو اړیکه ونیوله او چا ما هم څومره کوښښ وکړ نو هیڅ چا وخت رانه کړ داسې مې محسوسه کړه، لکه دا هرڅه د امریکا په خوښه کیږي.

بل طرف د طالبانو د اسلامي امارت مشران له خوشالۍ نځېدل چې خدای تعالی ورته یو ځل بیا د جهاد فرصت په لاس ورکړی، ما به چې د اسلامي امارت د مجاهدینو ارادې کتلې او بل لورې د امریکا له ظلم او وحشت خبر وم نو پوهیدم چې امریکا بله څه کوي؟

طالبان ډېر ساده خو ډېر زړور خلک وو، زما اراده وه چې د طالبانو د اسلامي امارت له امیر المومنین ملامحمد عمر مجاهد سره وګورم نو خپل یو تکړه او وفادار شاګرد ته مې ځواب ولیګلو چې ملا صیب سره ملاقات ته راسره لاړ شي.

ملا اختر محمد منصور د شوروي پر وړاندې د جهاد له وخته راسره شناخت و او د طالبانو د اسلامي امارت پرمهال یې په جنوبي ولایتونو کې د کوکنارو او بنګو د کرکیلې او قاچاقبرانو سره اړیکې وې چې اسلامي امارت ته ترې ټاکلې اندازه پیسې راواخلي، ملا اخترمحمد منصور چې اوس د طالبانو د مرکزي شورا غړی هم دی په حقیقت کې دیني عالم نه و، د ملا عمر مجاهد په خبر ترې زدکړې نیمه کې پاتې شوې خو د جهاد شوق او جذبه یې سره نه شوه او د اسلامي امارات مجاهدینو سره یې ملا

وتړله.

یو بل راز هم درته وایم، چرس په افغانستان کې عام دي او اکثره خلک یې په چیلم او سیګرټ کې څکي. د طالبانو یو شمېر کماندېرانو هم څکول خدای ج دې ماته معافي وکړي دهغوی په غوښتنه ما هم څو وارې کش کړي دي چې بیخي یې دنیا راباندې ګرځوله.

افغانستان کې ما ډېر ملایان وکتل چې هغوی چیلم څکي، نسوار استفاده کوي او چرس هم څکي. ملا اختر محمد منصور چې اکثره اړیکه یې د همدې برخې د سوداګرو او قاچاق برو سره وه هم زیات چرس څکل، خو دا کار یې له خلکو پټ کاوه ملا عمر صیب ته روان و چې په موټر کې یې د چرسو سګرټ ولګوه بوی یې په ما بد ولګید ورته مې کړل نن خو زه ملا صیب ته دا شیطانت کوم، هغه راته کړل بارا زه به ورته ووایم چې امام صیب را باندې وڅکل.

ملا محمد عمر مجاهد ته ځکه ګران و چې ډېرې زیاتې پیسې یې اسلامي امارت ته پیدا کولې حتی له عربي هیوادونو یې پیسې راوړلې او د اسلامي امارت په پرمختګونو کې یې خاص کردار و.

ما ورسره د امریکا د پیښې او افغانستان ته د ګواښونو په اړه خبرې وکړې خو هغه ډېر مطمین ښکاریده ویل یې، مونږ انګریز مات کړی، شوروي مو څو ټوټې کړ، په افغانستان کې مو په لنډه موده کې پاټکیان و زغلول، نو امریکا دې هم راشي او خپل زور دې راسره معلوم کړي مونږ سره د خدای

ج نصرت دی او اخر بريا به زمونږ وي. ماته دا خبرې هيله بخښونکې وې خو زړه مې درزيده چې هسې نه امريکا په ريښتيا هم د طالبانو په خلاف بريد وکړي که داسې وشو نو د پاکستان ټوله خواري به په اوبو لاهو شي.

له پاکستانه جنرال محمود د څو نورو مهمو چارواکو سره چې ملا محمد عمر مجاهد سره يې ځانګړی شناخت و هم ملتيا کوله، همدا ډول د پاکستان ډير جيد علما او ديني شخصيات، لکه مولانا حسن جان، مولانا سليم الله خان مفتي تقي محمد عثماني او شيخ الحديث و القران مولانا شيرعلي شاه صاحبان مل وو، له دې وړاندې هم جنرال صيب له ملاعمر غوښتي وو چې اسلامه بن لادن وسپاري خو ملا صيب يې خبره نه وه منلې، جنرال صيب دا ديني عالمان چې ملا عمر مجاهد ورته ځانګړی احترام درلود همدې له پاره ځان سره راوستي و چې ملاصيب ته قناعت ورکړي چې نړيوال وضعيت خراب دی او امريکا به د طالبانو اسلامي امارت داسې پريږنږدي نو بايد اسامه بن لادن ور وسپارل شي.

ملا عمر صيب ډير مستحکم و او انکار يې وکړ چې کفر ته به کله هم سر ټيټ نه کړي او تر وروستۍ سلګۍ به وجنګيږي.

په مجلس کې ناستو کسانو وژړل او ملا صيب ته د بريا دعا يې وکړه، د جنرال صيب محمود او نورو مشرانو شونډې هم وچې وې، په ټولو ناستو کسانو خفګان و، جنرال صيب محمود چې ملا عمر صيب ته يې ډير احترام درلود او په درناوي يې ورسره خبرې کولې زياته کړه « که زه وم خو انشاالله چې د طالبانو په اسلامي امارت به يرغل نه کيږي او که امريکا

یرغل کولو نو بیابه زه نه یم»

جنرال صیب چې زه یې له زړه احترام کوم خپله وعده پوره کړه او د امریکا له خوا په افغانستان برید کې د پاکستان په مرسته د احتجاج په توګه یې له خپلې دندې استعفی ورکړه.

کله چې را روخصتېدو نو ما ملاصیب ته وویل چې زه هم غواړم تاسو سره پاتې شم، خو ملا صیب راته ویل ته لاړ شه پاکستان ته له دې ځای ته مونږ ته هلته ډیر په ګټه تمامیدلای شې.

ما ملاعمر صیب ته وویل چې په تلو تلو کې یوه مشوره درکوم چې د امریکایانو سره کله هم مخامخ جګړه (Conventional Warfare) مه کوئ، په اسلامي امارت کې داسې مجاهدین او کمانډران شته چې په چریکي جګړه (Guerrilla Warfare) کې به خامخا امریکا ته د سر په کاسه کې اوبه ورکړي، ملا عمر صیب وویل: لومړی یې ورسره مخ په مخ معلوموم او که نه شوه نو بیا ستا مشوره سر په سترګو دا غرونه او دشتې به امریکایانو ته جنهم کړو او دلته په راتګ به یې پښیمانه کړو.

دا سمه ده چې ملا محمد عمر مجاهد زدکړې نه وې کړې خو هغه په سختو شرایطو کې خپله وړتیا ثابته کړه خپل مجاهدین او عام ولس یې د امریکا له ظلم او وحشت خوندي کړ، خو امریکا یې په داسې لومه کې ګیره کړه چې دا دی د ۹ کلونو په تېرېدو سره هم و نه توانیدل طالبان له منځه یوسي.

ملا محمد عمر مجاهد مرګ ته په سترګو کې سترګې واچولې او د دوستان او دښمنانو د فشارونو سره يې سخته مبارزه وکړه، په ۱۹۹۸ کال د سپتمبر په میاشت کې د آي آيس آي د مشر سره د سعودي عرب شهزاده ترکی الفیصل کندهار ته راغلل او د ملا محمد عمر مجاهد څخه يې د شیخ اسامه بن لادن د سپارلو غوښتنه وکړه. د آي ايس آی مشر او سعودي شهزاده په طالبانو د جهاد د مرستو زباد وکړ، چې له کبله يې ملا عمر مجاهد ډير زيات غوسه شو، بهر ووتلو چې بيرته راغی نو په سر يې اوبه اچولې وې، غاړه يې هم لمده وه، دواړو ته يې مخ کړ: که چرته مې میلمانه نه وای نو داسې سزا به مې درکړی وی چې عمر عمر به مو ياد ساتلای تاسو د امريکا له پاره راځئ او د يو مسلمان غوښتنه رانه کوئ، ملا صیب شهزاده ترکی الفیصل ته پیغور هم ورکړ چې شرم وکړئ چې د خدای ج کور د کعبې تر لمنې مو يهودان او امريکایان راوستلي او اډې مو ورکړي دي.

ملا محمد عمر مجاهد د امارت په وروستيو ورځو کې د يو ښه مذهبي او افغاني رهبر په څېر چلند وکړ او میلماپالنه چې د افغانانو وياړ او ځانګړی صفت دی هغه يې خرابه نه کړه خپل امارت يې پرې ړنګ کړ خو له خپل قول او خبرې په شا نه شو.

ناین الیون او طالبانو سره زمونږ کړې جفاګانې

ما باور هم نه شو کولای چې هر پیژندلې سترګې به دومره ژر بدلې شي په پاکستان کې پوځي واک تر دې کچې و چې هډو چا د خبرو چانس هم نه راکولو، په طالبانو د روان ظلم او بربریت خلاف چا غږ هم نه کولو، کله چې امریکې غوښتل چې په عراق حمله وکړي نو له ترکیې یې مرسته وغوښته او د اربونو ډالرو د مرستې ژمنه یې وکړه خو ترکې حکومت وویل چې مونږ به خپل پارلمان سره دا موضوع شریکه کړو.

خو زمونږ په هیواد کې پارلمان چرته و؟ سیاسي قیادتونه چرته و خو بس هرڅه د یو څو امریکا پرستو په لاس کې وو، ډیر هغه مشران چې مونږ سره د افغانستان جهاد په هره صحنه کې شامل وو هغوی د امریکا په لورې ودریدل، ډیر هغه جنرالان او کرنلان مې وکتل چې طالبانو ته به یې تر پرونه د اسلامي عازیانو، د محمود غزنوي لښکراو د اصحابو خطابونه کول هغوی د یو بزدل جنرال په څنګ کې ولاړ دي او زمونږ د کلونو کلونو خوارياني او تکلیفونه ضایع کوي.

طالبان زمونږ قهرمانان وو، هغوی د پاکستان سره دومره مینه درلوده چې جنرال پرویز یې ورسره نه لري، جنرال پرویز مشرف او څو نورو جنرالانو د څو ډالرو له پاره پاکستان ته یو نوی سرخوږی جوړ کړ او تاسو به وګورئ

چې ددې نا اهله خلکو له امله ډېر ژر پاکستان له کوم بحران سره مخ کیږي.

په خدای ج قسم ما په ورځو ورځو ډوډۍ ونخوړله، له سترګو مې خوبونه والوتل او د افغانستان په غرونو او رغونو کې د پاکستان د بقا له پاره تیرې کړې شیبې مې سترګو ته ودرېدلې، په لومړي ځل مې له ځان سره وویل: چې سلطانه! له ډیرې هوښیارتیا سره هم ونه پوهېدې چې څنګه د یو کافر هیواد له پاره وکارول شوې.

پاکستاني جنرالانو د څو روپیو له پاره د طالبانو کماندړان په امریکایانو خرڅ کړل، په قبایلي سیمو کې د عملیاتو اجازه یې ورکړه بلکې مرسته یې ورسره وکړه، او خپلې هوایي اډې یې ور وسپارلې چې اسلامي امارت ړنګ کړي.

په دغه ورځو کې زما د جهاد د وخت یو ملګری چې زیاتره د استخباراتي معلوماتو د کره کولو په برخه کې به یې ډیره مرسته کوله؛ د جنرل مشرف سره په نږدې ماموریت مقررشو.

ما هغې سره خبرې وکړې چې مونږ څه کوو لګیا؟

جنرال شاهد عزیز وویل، مونږ هم نه پوهیږو؛ جنرال صیب مشرف مونږ ته پاکه خبره نه کوي یواځې دومره وایي چې مونږ څه کوو د پاکستان د خیر له پاره یې کوو.

ماویل: دا څنګه د پاکستان ګټه ده چې مونږ خپل هوایي میدانونه

امریکایي پوځیانو ته سپارو، دهغوی استخباراتي مامورینو ته د لویو ښارونو دفترونو د فعالیت اجازه ورکوو، د ناټو لوجیستیکي ټیمونو ته خپله ځمکنۍ لارې ورکوو او وایو چې دا د پاکستان په ګټه ده.

جنرال شاهد عزیز ویل: د کور کمانډرانو په ناسته کې په همدې بحثونه وشول خو یو شمیر چارواکي د مشرف صیب د دریځ ملاتړ کوي او مشرف صیب وایي چې اوس ما له امریکایانو سره وعده کړې او هغوی سره نه شو کولای چې مونږ ځان په مخالفت کې واچوو ګني هغوی به له هندوستان مرسته وغواړي او له افغانستان وړاندې به پاکستان له مخې لرې کړي.

جنرال شاهد زیاته کړه چې مشرف صیب وایي که مونږ له امریکې سره مرسته ونه کړو نو زمونږ اټومي اساسات هم په خطر کې دي.

جنرال شاهد نن هم ژوندی دی ترې کله وپوښتل شي ما یې په دې منطق ډیر وخندل او ورته مې کړل چې تاسو مشرف ته ووایې « ته خپل قوت ولې خپل ضعف بولې» کله چې ته یو اټومي ملک یې څنګه د امریکې پر وړاندې داسې کمزوری چلند کوې.

زما په پاکستان زړه خوږیده په ډیره سختۍ مې د هغه مهال له یو استخباراتي چارواکي سره اړیکه مخ شوه. په دې ورځو کې چې هرڅه کېدل مونږ نه پوهیدو هر څه داسې روان و لکه له وړاندې چې طرح شوي وي.

امنیتي مشر نه مې پوښتنه وکړه چې مونږ د کومو هوکړو او ژمنو پر اساس

له ناټو او امریکا سره ولاړ یو؟

خو خپل هغې قدرمند مشر ماته معلومات رانه کړای شول بلکې وویل چې جنرال مشرف صیب خو وایي چې اوس ما له امریکا سره معاهدې کړي خو داسې هیڅ نشته.

د کولن پاول یوه اړیکه وه او جنرال صیب مشرف او ملګرو یې چې هغه وخت کې په جي، ایچ، کیو کې ناست وو هر څه په سیند لاهو کړل او د امریکا مرستې ته یې ودانګل.

په یوه امنیتي جلسه کې چې کله د جیکب اباد، شمسي، ژوب او... په اړه پوښتنه وشوه چې څه ډول استفاده ناټو او امریکا له دې هوایي اډو څخه کوي؟ نو جنرال صیب مشرف او دهغه هم فکره کورکمانډرانو وویل د ضرورت پر وخت او د محدودو الوتکو او چورلکو له پاره ورکړای شوي، خو ډیر ژر افشا شوه چې څه ډول امریکایي او ناټو ځواکونه له دې اډو استفاده کوي.

بیا مشرف صیب ویلي و چې دا هوایي آډې خو ما د انساني همدردۍ له کبله ورکړې وې چې هسې نه د کومې ستونزې له کبله د الوتکو پایلوټان مړه نه شي.

ماته افسوس راځي په داسې خبرو، یو خوا زمونږ د پروني ورځو د اتلانو او قهرمانانو پر وړاندې امریکا او ناټو وحشت روان کړی و او د پاکستان له پاره زمونږ جوړې کړې ټولې منصوبې له خطر سره مخ وې بل لورې مشرف

صیب او همفکره ملګري یې د څو امریکایي او یهودي پایلوټانو سره د انسانیت خبره کوي.

په ورستیو ورځو کې د طالبانو د اسلامي امارت د مشرانو په منځ کې هم عجیبې کشالې را پورته شوې او ما په لومړي ځل احساس کړه چې یواځې پاکستان نه و چې د طالبانو سره همکار و، بلکې د نړې د نورو ډیرو هیوادونو د استخباراتو ډلې هم فعالې وې او دا اړیکې هم په آي ایس آي او آیم آی کې د دوی د ځینو خواخوږو له منځ ګړي توب راتمنځته شوې وې. دا هغه وخت را برخېره شوې چې کله په ورستیو کې د طالبانو له خوا داسې پرېکړې منظر عام ته راغلې چې په نړیواله کچه یې د اسلامي امارت له پاره خطرات راپورته کول.

په بامیان کې د بودا لوړې مجسمې چې کلونه کلونه د طالبانو په واکمنۍ کې ولاړې وې یو دم یې د ړنګیدلو اعلان وشو. د طالبانو په اسلامي امارت کې زیاتو مشرانو مخالفت وکړ خو بیا هم ځینې کړۍ وې چې دا چاره یې عملي کړه.

مولوي متوکل سره په دې اړه زمونږ اړیکه وشوه هغه ډیر خوابدی و، ملا رباني صیب یې هم مخالفت وکړ، ملا عبید الله اخوند ویل دا به مونږ د نړیوالې ټولنې سره په مشکل کې ګیرې کړي.

دا د اسلامي امارت مجموعي نظر نه و بلکې دا کار هغوی ډلو وکړ چې د نورې نړې د استخباراتو له پاره یې د طالبانو په منځ کې کار کولو او زه

ږوی شوم چې دلته يواځې مونږ نه بلکې نوره دنيا هم ښکيله ده.

کله کله چې زه په تلويزيون د افغانانو وروڼو نظريات اورم چې دوی په هر کار کې پاکستان خپل دښمن بولي او ملامته کوي يې زه دوی ته وايم چې ستاسو اصلي دښمنان هغه دي چې ځان د دوست په جامه کې در پيژني.

زمونږ د اکثره ملګرو نظر دا و چې په دا ډول يو ګونګ حالت کې مونږ ته نه دي پکار چې مونږ په دې جګړه کې ځان ښکيل کړو، ځکه چې امريکا او ناټو هرڅه په خپله خوښه کول او د کار له کولو وروسته مونږ خبريدو چې امريکا او ناټو څه کوي.

نو ځکه دا جګړه مونږ ته بې معنا وه او مونږ پرته له دې چې د مجاهدينو سره په جګړه کې ښکيل کړي او يوځل بيا راته په افغانستان کې زمونږ دښمن (هندوستان) پياوړی کړي بل هيڅ نه راکوي.

يو خو د ۱۱ سپتمبر له پيښې وړاندې زمونږ په افغانستان کې نظر ښه نه و بيا چې مونږ د مجاهدينو سره په جګړه کې بوخت شو نو زمونږ سرسختې دښمن چې هر وخت زمونږ له پاره چمتو ناست دی له دې فرصت به استفاده وکړي او په بې لګښته فرصت به مونږ ته يو ګواښوونکی محاذ پرانيزي او ددغه محاذ پر وړاندې مونږ سره يواځې يو داسې پوځ و چې په هغوی مو لګښت نه راتلو، زمونږ سرتيرو تاوان نه ليده خو جګړه زمونږ د بري له پاره کېدله او دغله بې مصرفه لښکر له طالبانو بل څوک نه شو کيدلای.

د سوچ مقام دی کله چې ناټو او امریکایي ځواکونو ته د جیکب اباد او نورو هوایي اډو د سپارلو خبره وشوه نو پرېکړه وشوه چې د پاکستان امنیتي سرتیري د دغه اډو د امنیت ساتنې له پاره هلته ورشي، کله چې امنیتي ډلې هلته لاړې نو معلومه شوه چې له پخوا بهرني سرتیري هلته موجود و او دغه هوایي اډې یې په افغانستان کې د بمباریو له پاره استعمالوې؛ د پاکستان امنیتي سرتیرو چې کله ددغه هوایي اډو د امنیتي کمربندونو جوړولو هیله ښکاره کړه، نو امریکایي سرتېرو منع کړل او ورته یې کړل چې تاسو زمونږ د امنیتي کمبربندونو بیرون امنیت ونیسۍ، په خپل وطن کې یې مونږ د بل لاس ته کینولو، اوس تاسو ووایې چې غدار څوک دی؟

امریکا مونږ په جګړه کې ښکیل کړو

په افغانستان کې د کار کولو او دهغې ځای له اب و هوا سره د بلدتیا په سوب ویلی شم چې امریکایي ځواکونو او ناټو چې په کوم ډول د اسلامي امارات په خلاف جګړه پیل کړه دا هیڅ د بریالیتوب لاره نه وه بلکې دوی چې څنګه خپله غواړي هم هغه ډول یې دې جګړې ته دوام ورکړی دی.

په داسې حال کې چې امریکا او ناټو د خپلو ځواکونو لوجیستیکي ضروریاتو له پاره د پاکستان لاره ټاکلې وه او په دې توګه دوی پوځي عملیات هم له دې لارې په اسانۍ او کامیابۍ ترسره کولای شول خو دوی داسې ونه کړل.

بلکې د شمالي اتحاد سره یې لاس یو کړ او له هغې اړخه یې طالبان د

توري بورې او جنوبي ولايتونو په لور په شاتګ ته مجبور کړل. امريکا او ناټو د خپلې محاسبې له مخې د جګړې تکتيک همدا ډول غوره کړ او له دې لارې يې غوښتل چې طالبان، القاعده او د منځنۍ اسيا مجاهدين پاکستان ته دننه کړي. مجاهدين چې په ختيځو سيمو کې د جګړو له موقعيتونو خبر و نو زياتره يې د تورې بورې په لور لاړل خو هلته د امريکا استخباراتي سازمان هم پوره بلدتيا درلوده له سختو بمباريو وروسته مجاهدين اړ شول چې په ډيورنډ باندې پاکستان ته را واوړي.

که امريکا د پاکستان او جنوبي ولايتونو څخه جګړه شروع کړې وی نو کولای يې شول چې طالبان محاصره کړي او خالي سلاح يې کړي خو داسې ونه کړل. ددې له پاره چې پاکستان غافل ګير کړي او ملامتيا پرې واچوي وخت ناوخت به يې په دې اړه تشويشونه هم شريکول.

يوه ورځ امريکايي جنرال او د CENTCOM قوماندان ټومي فرينکس په (جي، ايچ، کيو) کې زمونږ ښاغلو ته په ډيره ستغه لهجه وويل« خپل ډنډ مو له مګرمچ(سمندري داړونکی حيوان) پاک کړئ چې ستاسې ماهيان ونه خوري، دا زمونږ او تاسو دواړو له پاره ډيره تاوان اړوونکې تمامېدلای شي.»

جنرال ټومي فرينکس له مګرمچانو مطلب مجاهدين وو او له ماهيانو يې مطلب زمونږ خلک وو. همدا وو چې جنرال مشرف امر وکړ سرحدي سيمې تر کلک څار لاندې ونيسی په چمن باډر او ځينو نورو سيمو کې يو شمير عرب مجاهدين ونيول شول او د تحفو او ډاليو په بدل کې

امریکا یانو ته وسپارل شول.

بله د مزې خبره دا وه چې امریکا له پاکستانه د مجاهدینو لیست وغوښت او زمونږ پوځ ته یې وویل چې په پاکستان کې د بهرنیو مجاهدینو یو راجستریشن وکړئ، په دې کې یې پاکستاني لوري ته وویل چې د افغان طالبانو راجستر کولو ته ضرورت نیشته، نو که امریکا او ناټو په ریښتیا د ترهګرۍ په خلاف جګړه کولای او کومه ډرامه یې مخ ته نه وړلی نو ولې یې داسې دوه مخې پالیسي عملي کوله؟

زه چې وایم امریکا همدا غوښتل چې پاکستانی پوځ له مجاهدینو سره په جګړه کې ښکیل شي نو سلګونه شواهد لرم. دوی چې کله هم په پاکستان کې د مجاهدینو خلاف عملیات کول پوره او بشپړ معلومات یې مونږ ته نه راکول، حتا تر ډیره یې د عملیاتو نقشه هم زمونږ افسرانو ته نه سپارله، له همدې کبله ځینې ډیرې دردونکې پیښې وشوې.

یوه ورځ د لسګونو پاکستاني سرتیرو په ملتیا امریکا په یو کور د عملیاتو غوښتنه وکړه، هلته له ورتګ وروسته یو سړی له کور راووتلو، ورته وویل شول چې مونږ غواړو کور تلاشي کړو، سړي وویل چې یوه شیبه راکړې تر څو ښځې او کوچنیان یوې څنډې ته کړو، کله چې سرتیرو ته د کور دننه کېدلو وویل شول له هغې خوا پرې ډزې وشوې او زمونږ لسګونه سرتیري ان شول، د شپې تر ناوخته جګړه وشوه خو له جګړې وروسته معلومه شوه چې بهرني مجاهدین په تېښته بریالي شوي.

نو تاسو اوس ووایې چې د امریکا په خبر له جنګي ټیکنالوجۍ برخمن هیواد څنګه دا ډول تکتیک ټاکلی شي، خو ښکاره ده له دا ډول کارونو یې مقصد د پاکستان خرابول مراد دي. او بیا دا سلسله تر دې را ورسیدله چې په قبایلي سیمو کې یې طالبان جوړ کړل. هم هغه دفترونه او ځایونه چې مونږ سي آي ای ته ورکړي و د پاکستان خلاف یې وکارول، دا چې په قبایلو کې وو دا طالبان نه و، سمه ده زمونږ ډیر شاګردان هم دلته وو، سلګونه داسې اسناد او شواهد شته چې دلته (را) د امریکا CAI او حتی اسراییلي استخبارات ښکیل وو.

امریکا برناحقه په مونږ یو جګړه را وتپله چې له کبله یې نن پاکستان له ډیرو سختو حالاتو سره مخ دی، زمونږ باور، زمونږ اقتصادي حالت او نړۍ سره زمونږ اړیکې اوس د امریکې په رحم و کرم دي او تر ټولو غټه خبره دا چې پاکستان له نړیوال سیاسي سسټمه د غلطو پالیسو او د امریکې د دوه مخې له مخې په وتلو دی.

امریکا او هندوستان غواړي چې په سیمه کې د پاکستان ځای افغانستان خپل کړي، افغانستان له پاره یې له ضرورت زیات سل ګونه زره پوځ جوړ کړ. امریکا او هندوستان په پټه NDS ته میلونونه ډالر ورکوي، جدید استخباراتي وسایل ورکوي او هلته یې د پاکستان مخالفو افرادو ته ځای ورکړی دی چې ټول وخت د پاکستان د بربادۍ پسې لګیا دي.

د امریکا د کشمیر مجاهدین د هندوستان د خوشالولو له پاره په پاکستان حکومت باندې له منځه یوړل، او اوس هیلري کلنټن لګیا ده د افغانستان د

خوشالولو له پاره په پاکستان تور پورې کوي چې ګوندې دا هرڅه پاکستان کوي.

په قبايلي سيمو کې بمبارونه وکړل، خلک يې بې ستره کړل حال دا چې د قبايلو يو خپل کلتور رسم رواج دی او دهغې ماتول نه شي برداشت کولای ځکه خو قبايلو کې د پاکستان خلاف ذهنيت عام کړای شو.

افغان باقی کوهسار باقی

الحکم لله والملک لله

کابو لس کاله تير شول خو امريکا او ناټو اوس په دې خبره اعتراف کوي چې دوي د افغانستان په غرونو کې بند پاتې شوي دي. دوی فکر کولو هغه تيروتنې چې له شوروي او انګريزانو په دې خاوره د جنګ پرمهال شوي دي دوی به يې نه تکراروي او د همدې له پاره يې د ټولې نړۍ لښکر له ځانه سره راټول کړ او د نويو وسلو بارې يې په افغانستان کې د جګړې له پاره راوړې. د خپلو پوځيانو د جګړې پر ځای يې په ميزايلو او ډرون الوتکو تکيه وکړه او همدا د دوی د ناکامۍ سبب شو. بل طرف افغانستان کې بهرني سرتيري جګړې ته چمتو نه دي ځکه چې هغوی سره د جګړې له پاره کوم هدف نشته او هغوی اوس په دې پوهيږي چې امريکا د ترهګرۍ خلاف مبارزه نه کوي بلکې د خپلو ګټو له پاره په مسلمانانو زور زياتي او وحشت ته يې لاس اچولای دی. له همدې کبله په تيرو زياتو کم لسو کلونو کې د امريکا او ناټو زرګونه سرتيري مړل شول، او زرګړونه يې زخميان شول، افغانستان ته په امريکايي پوځي ليکو کې راغلې سرتيرې

نجونې د تېښتې لاره لټوي دا بهانه کوي چې د جګړې پرمهال د نارينه پوځيانو سره د دوستۍ له امله اوس اوميندواره شوې دي، داسې چټل، بدکرداره او منخوس خلک کله د افغان مجاهدينو پر وړاندې جګړه کولای شي؟

دا سمه ده چې افغان مجاهدينو سره سمه او نوې وسله نشته خو دوی سره کلکه عقيده، ازادۍ سره مينه او ايمان دی چې له امريکايي وسلې زيات قوي دی.

بل دا چې افغان مجاهدين د ۳۰ کلنې جګړې تجربه له ځان سره لري او پوره يو نسل يې په جګړه کې را لوی شوی دی نو ددې جګړې د ګټلو راز او لارې چارې ورته معلومې دي.

امريکا هڅه کوي خپله ناکامي د ډالرو د رشوت په ورکولو پټه کړي خو زه چې د افغان قوم سره څومره نږدې پاتې شوی يم او تر کومه راته افغان مجاهدين معلوم دي دوی به کله هم خپله ازادي خرڅه نه کړي او تر وروستۍ ورځې به دوی له امريکا سره وجنګيږي او انشاالله دخدای ج په مرسته به دوی امريکا ته ماتې ورکوي او لکه د روس به شرميدلي له افغانستانه ځي.

د روسيې خلاف په جهاد کې کابو يو نيم ميليون افغانان ان شول او سل ګونه زره معلوم خو دوی په شا نه شول او خپل سرونه يې په لاسونو کې ونيول او د روس په خلاف وجنګيدل؛ دا سمه ده افغانانو سره ډالر او

وسلې نشته خو د خپلو سرونو د قربانۍ برخه کې هیڅ بخل نه لري.

دا چې اوس دوی له افغانستانه د وتلو کومه خبره کوي او کومه نیته ټاکي په حقیقت کې دا ځان له پاره د وړو پوځه ږدي او خوړلې ماتې په دې سره نه شي پټولی.

روس سره چې په جګړه څومره مصرف راغلی و له هغې څو چنده زیات لګښت تر اوسه پورې امریکا په افغانستان کړی دی خو هیڅ لاسته راوړنه نه لري بلکې ورځ تر بلې ورته افغان مجاهدین ګواښوونکي کیږي او لرې نه ده چې لوښي کالي به له افغانستان بار کړي او له یو سخت شکست سره به مخ شي.

زه د پاکستان حکمرانانو ته وایم چې د امریکا له شکست وروسته به تاسو هم له یو سخت حالت سره مخ شئ نو ښه خبره دا ده چې د خپلو تیروتنو جبران وکړئ او افغان مجاهدینو سره چې د پاکستان مخلص دوستان دي ودریږئ.

په پوځ او د پاکستان په امنیتي ادارو کې زه سلګونه ځوان افسران پیژنم چې پاکستان له پاره هر ډول قربانۍ ته چمتو دي او هغوی کولای شي چې د افغان مجاهدینو زړونه لاسونو ته راوړي.

اوس مهال مجاهدین د امریکا او ناټو سره په یوه چریکي جګړه بوخت دي چې امریکا به کله هم دا جګړه ونه ګټي او نه هم د امریکا له ملاتړ پرته افغان حکومت دوه ورځې پاتې کیدلای شي، نو مونږ نه باید طالبان او د نورې نړۍ

مجاهدين د ځان له پاره دښمنان کړو.

زما د خپلو کور کماندېرانو او په پوځ کې چې کوم اعلی چارواکي دي دا هيله ده چې دوی به په خپلو ادارو کې د خرخ شويو جنرالانو او چارواکو په خلاف ودريږي چې د چا له کبله پاکستان د تباهۍ سره مخ کېدونکی دی.

زه دا باور در کوم چې که د څو نورو کلونو له پاره افغان مجاهدين د امريکا پر وړاندې ودريدل، په سيمه کې به د پاکستان بيرغ تل هسک پاتې شي، او ددې کار له پاره يواځې پاکستان نه بلکې د سيمې ډير هيوادونه داسې شته چې لاس يو کړي او امريکا له دې سيمې وشړو، ځومره چې د ډير وخت له پاره امريکا په افغانستان کې پاتې کيږي هغومره زيات مشکلات به د پاکستان له پاره په سيمه کې جوړيږي.

د ۱۱ سپتمبر له پيښې وروځه زمونږ مشران په بشپړه توګه د امريکا پر وړاندې په سجده شول، کله چې د کومې قافلې مشر کيدړ وي نو هغه ټوله قافله د کيدړانو په څېر کړي. زمونږ مشران نهايت بزدل او له ملي غيرته بې برخې خلک وو، ما د نړۍ په تاريخ کې نه دي کتلي چې په يو ټليفون دې څوک چاته تسليم شي او هرځه دې دهغه په خوښه کړي.

اوس تر يو بريده حالات بدل شوي، نړۍ د امريکا په ارادو او عزايمو پوهيدلې او د سياسي بصيرت تقاضا دا ده چې امريکا ته په سترګو کې سترګې واچولای شي او د پاکستان د بقا له پاره يې پر وړاندې ودريږي که زمونږ اوسنی قيادت او چارواکي دا جرات وکړي زه اميد لرم چې ګټه به د پاکستان وي او ډير نور هيوادونه به پاکستان سره له امريکا د ښه ملګرتيا لاس را اوږد کړي.